PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

DANIEL URBAN

KANONÝR FLEGMATIK

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SVAZ

TÉMA
PODZIMNÍ VYSVĚDČENÍ Z PŘEBORU

CIZINEC
MLADÝ ŠPANĚLSKÝ TRENÉR V ČECHII

TRÉNINK
ZÁSADY KOMUNIKACE TRENÉR – RODIČ

PROSINEC 2018 | ZDARMA

182210

Děláme koupelny,
ve kterých se žije!
55x v ČR a 9x v SR
Navštivte některé z koupelnových studií
a využijte k nákupu aktuální akční nabídku,
více na www.koupelny-ptacek.cz.
koupelny

str. 2–6
ROZHOVOR
KANONÝR DANIEL URBAN:
JEDNODUCHÉ GÓLY MĚ NEBAVÍ

str. 20–21
MLÁDEŽ
PERNÉ PODZIMNÍ MĚSÍCE PRAŽSKÉHO
FOTBALOVÉHO SVAZU

str. 26–27
CIVIL
ZA HOSTIVAŘ VÁLÍ FOTOGRAF
JAN NEBŘENSKÝ

TÉMA str. 8–10
PODZIMNÍ VYSVĚDČENÍ V PŘEBORU

MLÁDEŽ str. 11
TALENT LUKAS MUZIĆ Z MODŘAN

HISTORIE str. 12–14
PŮLTUCET GÓLŮ K 28. ŘÍJNU
JAN VANÍK

ZÁKOUTÍ str. 15
PO STOPÁCH PŮVODNÍHO HŘIŠTĚ ADMIRY

CIZINEC str. 16–19
JAK ŠPANĚL TRÉNUJE ČECHII

TRÉNINK str. 22–23
KOMUNIKACE TRENÉR – RODIČ

KLUB str. 24–25
FOTBALOVÁ AKADEMIE PRAHA

FOTO MĚSÍCE str. 28
+ WEB PFS

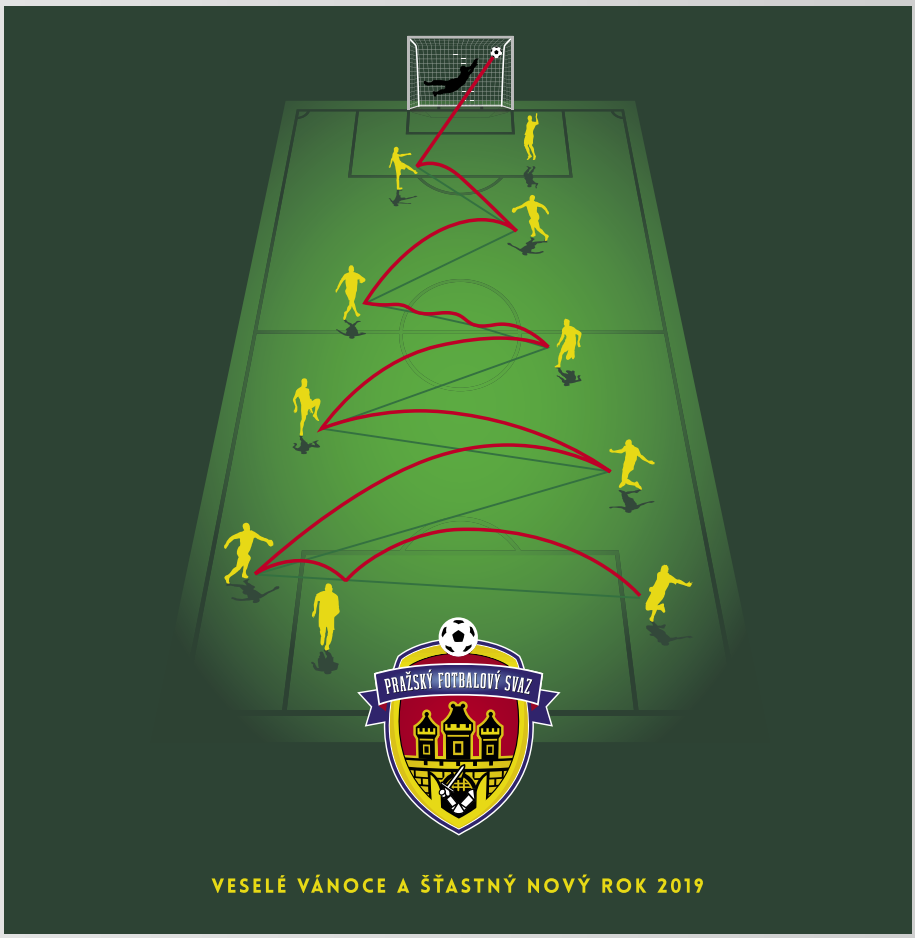

PARTNER MLÁDEŽE:
PRAHA
PRAGUE
PRAGA
PRAG

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL
ROČNÍK IX. - PROSINEC | **VYDÁVÁ:** Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | **KONTAKT:** 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | **VEDOUCÍ REDAKTOR:** Lukáš Vrkoč
SPOLUPRACOVNÍCI: Tomáš Dostál (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jeník (texty), Pavel Jiřík st. (foto), Soňa Charvátová (korektury), Otmar Litera
GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | **DISTRIBUCE:** GRAND PRINC MEDIA, a. s. | **NÁKLAD:** 5 500 ks. | **ISSN** 1805–2541
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: Pavel Jiřík st.

TEXT: RADIM TRUSINA **FOTO:** PAVEL JIŘÍK ST.

JEDNODUCHÉ GÓLY MĚ NEBAVÍ

NEJLEPŠÍ PODZIMNÍ KANONÝR PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ PŘEBORU DANIEL URBAN Z PŘEDNÍ KOPANINY A JEHO POHLED NA FOTBAL

Opora Přední Kopaniny spřádá plány, co na soupeře vymyslí.

Není to zrovna typ, co by historkami bavil celou hospodu. Fotbalový útočník DANIEL URBAN nechrlí slova, spíše jimi šetří. Ve fotbale za něj ale mluví výkony, góly a také styl, jakým je dává. Opora Přední Kopaniny dala během podzimu v Pražská teplárenská přeboru 16 gólů a vede tabulku střelců soutěže. *„Myslím, že bych se mohl dostat na třicet gólů,“* věří si 29letý Urban.

Dát gól, to ve vašem podání vypadá hodně lehce. Je to lehké?
Pro mě to je lehké, protože odjakživa nemám v týmech, kde jsem hrál, jakékoliv defenzivní povinnosti. Trenéři pochopili, že nemá cenu mi v tomhle směru cokoliv říkat. Hraju jen nahoru, dopředu. Dozadu na mě maká zbylých deset lidí. Je to tak celý život, nějaké góly jsem dal, asi mi to trochu jde.

Přitom jste byl ještě v dorostu obránce, ne?
Začínal jsem ve Dvoře Králové jako útočník, pak jsem byl v Novém Bydžově, zase jako útočník. Když si mě v dorostu vytáhla Slavia, je pravda, že jsem v ní začínal na levém beku.

Proč?
Když jsme hráli proti Slavii, měli jsme málo hráčů, nedostatek leváků, a já nastoupil na levém kraji zálohy s hodně defenzivními úkoly. Tímhle to vzniklo, protože se mi ten zápas povedl a Slavia si mě vybrala. Jako levého obránce.

Kdy si trenéři uvědomili, že to není pro vás to pravé?
Půl roku jsem hrál ve Slavii levého obránce, pak jsem měl rozmluvu s trenéry - snažil jsem se jim vysvětlit, že jsem útočník. I jako obránce jsem ale patřil k nejlepším střelcům mužstva, akorát přese mě víc gólů šlo, než jsme dali. (usmívá se)

Ještě bych se vrátil na začátek našeho rozhovoru. Přijde mi, že máte na hřišti obrovský přehled, s míčem u nohy jste neskutečně klidný, ladný, elegantní. Co vy na to?
Tohle mám asi v sobě, umím si najít místo, odkud se góly dávají nejjednodušeji.

Přijde mi, že si místo ani nehledáte, ale sám si ho vytvoříte. Povedenou kličkou.
Nevím, co na to říct.

Tak jinak: Když jdete sám na dva obránce, za nimiž je ještě brankář, co vám jde hlavou?
Že dám gól. (usmívá se) Většinou dopředu vím, co udělám – když je prostor, jdu do kličky. Spoluhráči už to vědí, že v takové situaci ani nemusejí nabíhat, protože jim nepřihraju. (usmívá se) Kdybychom šli dva na gólmana, tak vím, že to tomu druhému do prázdné branky nedám. Ale to berte samozřejmě s nadsázkou, úplně se na to gólmani spoléhat nemůžou.

„Odjakživa nemám v týmech, kde jsem hrál, jakékoliv defenzivní povinnosti. Trenéři pochopili, že nemá cenu mi v tomhle směru cokoliv říkat.“

Vy o svých fotbalových schopnostech v zakončení asi vůbec nepochybujete, že?
Ve vápně se řídím tím, že když zkazím, tak mám za sebou pořád deset lidí... Takže si asi věřím.

Proto tolik kliček, obránců a brankářů na zemi, odkud sledují, jak dáváte do prázdné branky góly? Zdá se mi, že málokdy rovnou střílíte.
Jednoduché góly mě nebaví. Na tréninku mi kluci nadávají, že neumím zakončit střelou. Umím, jen to moc nepoužívám. Hraju fotbal pro radost. Když jsem v pozici za vápnem, kdy je to na střelu, tak asi radši zvolím zasekávačku. Myslím, že mám docela dobré procento úspěšnosti.

To jsem zvědavý.
Je to tak 50 na 50, možná jedno, dvě procenta pro mě. (usmívá se)

Slyšel jsem, že rád rybaříte. Je těžší chytit rybu, nebo dát gól?
Rybařil jsem dřív, teď už moc ne. Spíš se přidávám ke kamarádovi, který rybaří hodně. Vezmeme rodiny, karavan a jedeme. Mám dvouletou dceru, snažím se hodně věnovat jí, a co se týče rybaření, už nejsem tak aktivní jako dřív. Je pravda, že rybaření máme v rodině, táta rybařil, brácha taky, ani mě to neminulo, ale nic zvláštního. Víc času jsem trávil na fotbale.

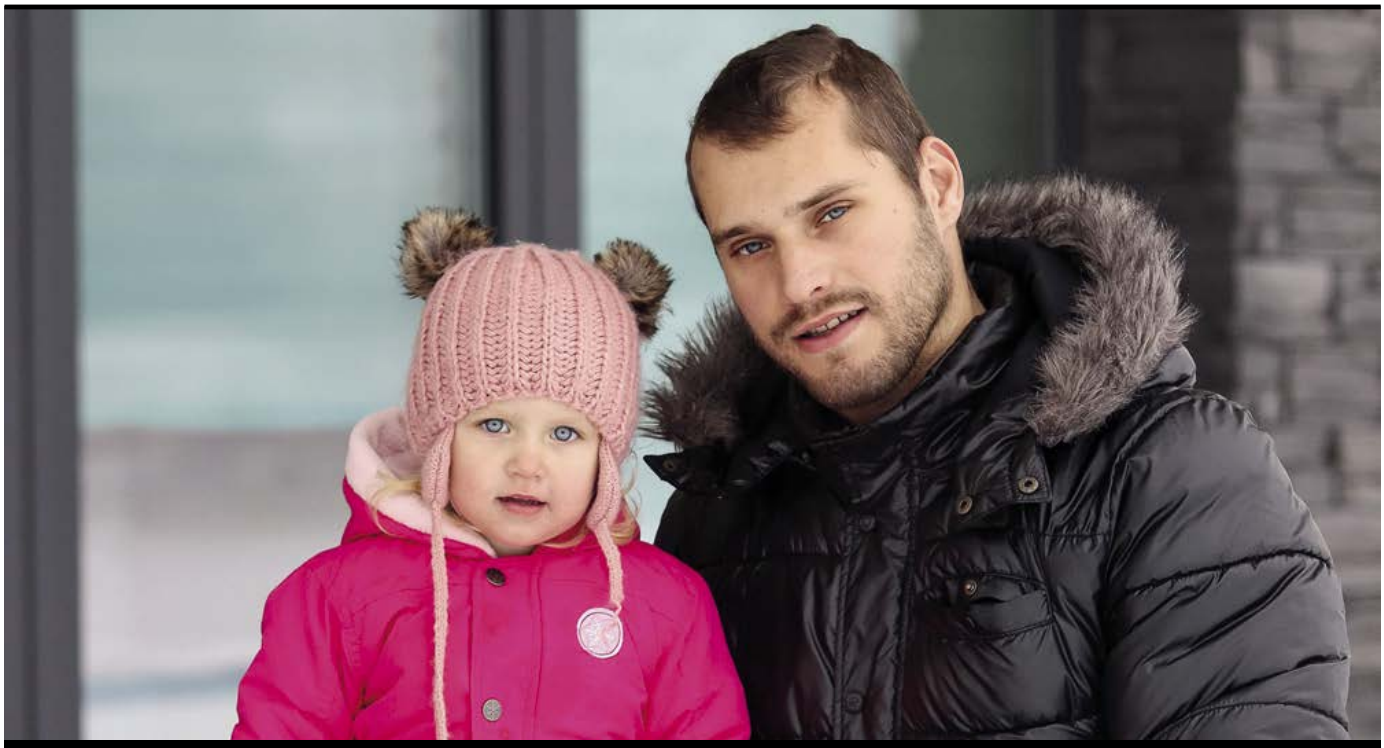

Daniel Urban s dcerou...

Zamluvil jste tu původní otázku.
Co je těžší? Pro mě určitě chytit rybu.

Taky se o vás říká, že jste trošku flegmatik.
Jen trošku? (směje se)

Pomáhá vám to v zakončení, že jste pořád v klidu a téměř nic vás nerozhodí?
Asi to s tím bude mít hodně společného, že nejsem vyplašený. Když mám míč u nohy, tak je to zábava.

Nepřemýšlel jste, že byste zábavu proměnil v něco víc? Bývalý trenér Kopaniny Sálem Hebousse říkal, že byste fotbalově měl na ligu, problém by byl jen ve fyzičce.
S trenérem jsme se o tomhle bavili, přemýšlel jsem o tom, ale je to složité. Mám práci, rodinu, bylo by strašně těžké v mých letech dohánět fyzičku. Kdybych ale dostal možnost tohle si zkusit, šel bych.

Věřil byste si?
Když to vezmu čistě fotbalově, tak si myslím, že bych si asi i výš s někým mohl zahrát nějakou srandu.

I v lize by to pro vás byla zábava?
Jo, jo, pořád je to zábava. Nekoukám, proti komu hrajeme, jaká je to soutěž, pro mě to bude pořád stejné. Fotbal hraju 25 let a v tomhle směru se nic nemění.

Jak vám vlastně zní, když vám někdo říká, že jsou vaše fotbalové schopnosti ligové?
První, co se mi honilo hlavou, bylo, že jsem si tuhle šanci promarnil sám. Možná kdybych Sálema Hebousseho poznal dřív, aby mě nasměroval... Ale to jsou kdyby. Každopádně on mi dal jako trenér hodně, Dan Vott v tom teď pokračuje. Na rozdíl od jiných kluků v mančaftu mám ale výhodu, že mě trenéři ničím nesvazují. Hraju si to svoje, nemusím řešit nic navíc.

Čím přesně jste si promrhal svou šanci hrát výš?
Nedávno jsem se o tom bavil s rodinou, která mě celou dobu podporuje. Shodli jsme se na tom, že jsem si to zkazil v 15 letech. Byl jsem na testech v Liberci, dařilo se mi, měli o mě velký zájem, ale já se kvůli jedné situaci rozhodl, že tam nezůstanu. Vrátil jsem se do Nového Bydžova, po roce jsem odešel do Slavie.

Byl jste v Praze na internátu?
Rodiče se rozváděli a máma se kvůli mému fotbalu se mnou přestěhovala do Prahy. Tomu, abych mohl hrát, přizpůsobila hodně. Měl jsem v té době i manažera, byl jsem taky na testech v Třinci. I tam se mi docela dařilo, ale řekli mi, že mám problém s fyzičkou, že na tom musím pracovat.

A měl jste?
Nemyslím si, že by to bylo pouze o fyzičce, ale je pravda, že nejsem ten typ, který udělá dva kroky navíc. Vím, že jsem si to i tímhle zkazil sám. Neumím se moc kousnout. Kdybych měl jinou povahu, možná by to šlo, možná jsem mohl být někde jinde. Takhle jsem hrál nejvýš divizi. Teď vím, že jsem to mohl a měl dotáhnout výš, nabídky jsem dostával i později, ale stačila mi dobrá parta v mančaftu, dával jsem góly, neměl jsem důvod, abych něco měnil.

O vás platí, že když máte svůj den, tak s obrovskou lehkostí rozhodnete zápas, když ale svůj den nemáte, jste úplně neviditelný. Málokdy je to cokoliv mezi, že?

„Ve vápně se řídím tím, že když zkazím, tak mám za sebou pořád deset lidí.“

KDO JE DANIEL URBAN

Útočník a střelec Přední Kopaniny s extrémně šikovnou levačkou a fantastickou technikou. Devětadvacetiletý Urban s fotbalem začínal ve Dvoře Králové, přes Nový Bydžov, Slavii, Kunratice a Štěrboholy se dostal až do celku, který sídlí na okraji Prahy na dohled letiště. Urban se stal klíčovou postavou klubu, pravidelně dává góly, během podzimní části Pražská teplárenská přeboru jich nasázel 16 a je v polovině soutěže jejím nejlepším kanonýrem. „Je to jen zábava,“ komentuje svůj počin obdivovatel Lionela Messiho z Barcelony a jeho krajana Maura Icardiho z Interu Milán. „Komu by se nelíbil Messi. Má balon u nohy na provázku. Když si mám vybrat mezi ním a Ronaldem, volím Messiho. Mám k němu blíž. A Icardi je vápnový hráč, kterých je ve světě málo. Strašně ho obdivuju,“ popisuje Urban, který zároveň léta fandí španělské Valencii. „Teď zažívá horší časy, ale jsem jí věrný. Jiné už to nebude.“ Pracuje jako vedoucí skladu se zdravou výživou. „Kuskus, cizrna, čočka, rýže...“ vypočítává Urban. Sám přiznává, že v téhle oblasti má jako sportovec mezery. „Není to můj šálek čaje, takže práce je pro mě trochu otroctví,“ chechtá se.

To bude určitě pravda, když nemám den, přijde mi, jako bych se sám vyhýbal balonu.

Jak a kdy poznáte, jaký budete mít den?
Před zápasem to nepoznám, já si pořád chodím zahrát fotbálek. Všechno mi prozradí první dotek s míčem. Podle toho poznám, jaký to bude den.

Změnilo se něco na vašem, řekněme laxnějším přístupu, když se z vás stal kapitán Přední Kopaniny?
Starší kluci tolik nehrají nebo jsou zranění, takže trenér zvolil mě. Zcela upřímně říkám, že se pro mě s páskou nic nemění. Pro mě je to jen kus látky na paži, pořád jsme jeden mančaft a já Dan Urban.

Nedoléhá na vás ani to, že na vás tým spoléhá? Když jste byl zraněný, často se říkalo, že chybí Urban.
Jestli to tak je a tým na mě spoléhá, tak to rád slyším. Vždycky jdu do zápasu s tím, že dám gól a pomůžu mužstvu. Neřekl bych ale, že je tohle vědomí pro mě nějaký speciální motor, který by mě pohánělo.

V přeboru už jste dost známý, soupeři o vás vědí. Vnímáte to nějak na hřišti?
První sezona pro mě byla úplně nejlepší. Přišel jsem na Kopaninu ze Štěrbohol, nikdo mě neznal, hrálo se mi líp. Nastupoval jsem s Tomášem Pešírem, který mi hodně pomohl. On byl ten otloukánek, kterého soupeři naháněli, teď jsem v téhle roli já. Hraju pořád stejně, jen mě to víc bolí. Teď mám zase vedle sebe dalšího kluka, co kopal ligu i v cizině. Šulty (Pavel Šultes) si umí poradit v soubojích jeden na jednoho, udrží balon. Mám víc prostoru dostat se do hry a dávat góly. V tomhle směru je to paráda.

Jaká je vaše největší fotbalová zbraň?
Klid na balonu a přehled ve hře.

Nejsem překvapený, že tohle říkáte, jen mě zajímalo, jestli to cítíte stejně jako já.
Vždycky jsem v tomhle vynikal, dostával jsem úkoly, abych uklidnil hru a rozhodoval zápasy.

A nebyl byste se svou schopností měnit rytmus hry vhodnější a platnější jako střední záložník?
S jistotou nebyl. To se ze mě snažili udělat už ve Dvoře Králové. Dopracoval jsem to tam až na defenzivního záložníka. Ale tohle není moje role. I proto, že už za mnou není deset lidí, ale jen pět. A tím se porušilo moje pravidlo. (směje se)

Během podzimu jste dal v přeboru 16 gólů. Sledujete svou statistiku?
Tohle sleduju, a i kdyby ne, tak máme v kabině Jirku Švarce, což je Pan Statistika. On ví úplně všechno, když se bavíme, tak tohle zmíní. Já si přečtu články, co se o přeboru píšou, vím, kolik mám gólů, ale víc řeším to, že jsme mohli být po podzimu výš než na třetím místě a měli jsme mít o iks bodů víc. Gólů jsem měl dát taky víc. Pak bychom byli minimálně o jednu pozici výš.

Sledujete, jak si vedou vaši konkurenti v tabulce střelců, tedy třeboradický Kadlec, Klán z Uhelných skladů a další?
Tohle hlídá přítelkyně. Ona a naše dcera, to jsou velké fanynky Přední Kopaniny, takže mi hned hlásí, kdo dával nebo nedával gól. Samozřejmě o klucích, co střílejí góly v jiných týmech, vím, ale že bych řešil, jestli nastoupili, jestli nejsou zranění, s kým hrají, to ne. Jsem spíš typ, že dám radši o gól víc než oni, pak nemusím řešit nic dalšího. (usmívá se)

Ale prestižní pro vás soutěž střelců je, ne?
Jasně, prestižní to je, vždycky jsem byl soutěživý, ať se jednalo o jakýkoliv sport. Když mi kluci v kabině říkají, že se na mě někdo dotahuje, tak se pak snažím možná ještě víc, možná dávám ještě větší klid do koncovky, abych se gólově prosadil.

V této sezoně máte našlápnuto na třicet gólů, když se nezraníte. Cítíte to tak?
Když se mi budou vyhýbat zranění a nedopadnu jako minulý rok, tak doufám, že těch třicet gólů dám. Radši bych jich teda dal 35.

To by byl váš rekord v dospělé kategorii?
Ne, když jsem hrál za Štěrboholy I. A třídu, dával jsem ještě víc gólů. Tak k padesáti za sezonu. To samé za béčko Dvora Králové, to byla také I. A třída. Ze třiceti gólů bych měl určitě radost. Kdyby jich bylo padesát, tak bych byl radši. (usmívá se)

Padesát gólů dala Kopanina za celý podzim. Z toho 27 dohromady vy se zmiňovaným Pavlem Šultesem.
Šulty má ve hře neskutečný přehled, výbornou kopací techniku, za toho půl roku už přesně ví, kam mi má míče dávat. Já už jiný nebudu. Sedli jsme si, jsme podobné typy hráčů, hodně nás podporuje Juan (Jan Řežábek).

Mimo trávník holduje Daniel i jiným koníčkům – třeba rybaření.

Dopředu jsme jako tým neskutečně silní. Neříkám, že dozadu je to špatné, ale obrana se z různých důvodů pořád mění a nějak si to zatím nesedlo.

Vy jste s Pavlem Šultesem podobný typ i v tom, že jste měli oba vizáž loupežníků. Pak jste ale svoje vousy shodil. Proč?
Přítelkyně měla svátek, zapomněl jsem koupit dárek, tak jsem se musel oholit. (směje se) K tomu mám takovou historku. Šli jsme o poločase zápasu s Královicemi do šatny a máme takový zvyk, že na mě dcera čeká u východu ze hřiště a skočí mi do náruče. Jak jsme byli oba neoholení, skočila k Šultymu a říkala mu táto. Takže asi tak – já na bráchu, brácha na mě.

Taky jsem si vás na jednom videu spletl.
Na dálku jsme si asi hodně podobní, říká nám to hodně lidí. Na hřišti jsme zase podobní fotbalově. Je vidět, že něco odkopal. Moc dobře se mi s ním

INZERCE

Urban má prý kvality na ligu. Aby ji hrál, to už ale pravděpodobně nedopadne.

„Újezd Praha 4 prožil úplně neskutečný podzim, který se zapíše do statistik. To ale ještě neviděli, jaké my zažijeme jaro.“

hraje. Už jsem zmiňoval Tomáše Pešíra, je potřeba jmenovat ještě Tomáše Poláčka. Kolik ten připravil nám ostatním gólů, to ani nejde spočítat. Hodně platný hráč. Vedle takových kluků rostou i ostatní a myslím, že můžu říct, že teď máme na Kopanině opravdu dobrý, vyzrálý mančaft. Vždycky je výhoda, když máte vedle sebe pár frajerů, kteří vám umějí připravit gól do prázdné branky.

■ **Což vy umíte taky.**

Umím, ale nedělám to, protože to radši vezmu na sebe. (směje se)

■ **Vy jste se na Kopaninu dostal přes Kunratice a Štěrboholy. Jak se to stalo, že jste šel ze Dvora Králové hrát pražskou I. A třídu?**

Po konci v dorostu Slavie jsem se vrátil do Dvora Králové, byl jsem tam čtyři roky. Pak jsem šel za prací do Prahy a začal jsem v Kunraticích. Šli jsme tam společně s Juanem Řežábkem, tenkrát jsme se v jednom týmu potkali i s naším současným spoluhráčem Milanem Cvrčkem a Petrem Viktorinem z Třeboradic. Měli jsme výborný mančaft, všichni jsme byli mladí kluci. Petra Viktorina jsem taky zkoušel, aby šel za námi na Kopaninu, ale říkal mi, že je v Třeboradicích spokojený. To je kluk, který by mohl z fleku kopat druhou ligu. Fotbalista od pánaboha. Střední záložník s obrovským přehledem, umí rozdat přihrávku, dát gól, ale i přitvrdit muziku. Na tuhle soutěž je to hodně komplexní hráč.

■ **Zpátky k vám. Následovaly Štěrboholy.**

Mezitím jsem se ještě na chvíli vrátil do Dvora a zlanařil s sebou taky Milana Cvrčka. Pak se ozvaly Štěrboholy, jestli bych to nechtěl zkusit tam. Já už v téhle fázi do Dvora jen dojížděl z Prahy. Půlku rodiny mám tam, půlku v Praze.

■ **Když vás tak poslouchám, hodně lanaříte bývalé spoluhráče?**

S Honzou Řežábkem jsem hrál celý život, to je pro mě hodně důležitý parťák. Snažil jsem se ho přemluvit, aby šel na Kopaninu, trvalo mi to dva roky, ale podařilo se. Je to hodně platný hráč. To samé Milan Cvrček, tady jsem taky trochu pomáhal ho lákat, jako bonus jsme k němu dostali Tomáše Pechara. Sešlo se to myslím velice dobře. Ve druhé půlce sezony se má Újezd Praha 4 na co těšit.

■ **V půlce přeboru na něj ale ztrácíte 13 bodů. To si tak věříte?**

Oni prožili úplně neskutečný podzim, který se zapíše do statistik. To ale ještě neviděli, jaké my zažijeme jaro. (usmívá se)

■ **Máte porovnání s divizí. Co si obecně myslíte o úrovni Pražská teplárenská přeboru?**

Pražský přebor je neskutečně kvalitní, chodí sem kluci z dorostů Bohemky, Sparty, Slavie, třeba náš Ivo Flaks je ze Sparty a mohl by být podle mě úplně někde jinde. Vítězové nechtějí postoupit, nikomu se nechce cestovat, radši zůstávají v Praze. I díky tomu je to vyrovnané, kvalita přeboru je obrovská.

■ **A vy v soutěži gólově vyčníváte. Vám Kopanina hodně sedla, že?**

Bydlím na Zličíně, mám to v podstatě za barákem, je tady super parta, nikam dál se neženu, i když nabídky z divize a třetí ligy přišly, ale žádná mě nepřesvědčila. Asi mi to tady na Kopanině opravdu sedlo. Myslím, že nějaký ten rok ještě na Kopče vydržím. ■

S fotbalem začínal ve Dvoře Králové.

Podobných radostí zažil na podzim v dresu FCPK hodně.

Dovolená v pohodě

zájezdy
Léto 2019

Bližší informace v pobočkách a na www.alexandria.cz

- *tradiční oblíbené zájezdy i nové hotely a destinace*
- *až dvě děti zcela zdarma*
- *slevy za včasný nákup*
- *klubové hotely, české animační programy*
- *senior program – sleva 50 %*
- *záloha pouze 990 Kč*

Kde nás najdete: Vodičkova 25, Praha 1, tel.: 221 592 592 | Revoluční 10/1083, Praha 1, tel.: 270 005 560, GSM: 739 580 002 | Plzeňská 8/233 (OC Nový Smíchov), Praha 5, tel.: 270 007 350, GSM: 731 132 918 | Chlumecká 756/6 (OC Černý Most), Praha 9, tel.: 270 007 360, GSM: 778 750 983 | Španělská 2, Praha 2, tel.: 221 466 466

+420 270 007 007
www.alexandria.cz

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

TEXT: RADIM TRUSINA, JAKUB DVOŘÁK **FOTO:** PAVEL JIŘÍK ST.

PODZIMNÍ VYSVĚDČENÍ PŘEBOROVÝCH KLUBŮ

JAK OBSTÁLY CELKY PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ PŘEBORU V JEHO PRVNÍ POLOVINĚ?

Královický David Kalivoda nastřílel béčku Motorletu hattrick.

První půlka PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ PŘEBORU je za námi. Podívejme se na jeho účastníky trochu jiným pohledem, při němž jsme využili známkování na školní stupnici od jedničky do pětky. V hodnocení každého týmu jsme promítli výsledky, potenciál i ambice.

ÚJEZD PRAHA 4

1. místo, 41 bodů — 1*

Tohle nebyl jen nový svěží vánek v Pražská teplárenská přeboru, ale extrémně silný tajfun, který se prohnal první polovinou soutěže! Jen považte, nováček přeboru v 15 utkáních ztratil pouze dvě remízy na hřištích silných Uhelných skladů a neméně kvalitní Dukly JM. Společně s I. A třídou Újezd Praha 4 neprohrál v soutěžním zápase celý rok 2018! *„To se asi povede jen jednou za život. Přitom my jsme šli do sezony s tím, že chceme ukázat, co v nás je, hlavně nemít nějaké starosti se záchranou,“* říkal útočník Zdeněk Hanzlík, s deseti góly nejlepší střelec týmu. *„Pro jaro jsme si zadělali v dobrém slova smyslu na problém. Jiný cíl než první místo už v naší situaci mít nemůžeme.“*

Zajímavost: Újezd dostal nejméně gólů ze všech – pouze 10.

UHELNÉ SKLADY

2. místo, 35 bodů — 1–

Asi jediný vážný a reálný konkurent Újezdu v boji o první místo. S Uhelnými sklady se po letním posílení počítalo jako s hlavním favoritem. Nebýt snového podzimu Újezdu, potvrdily by se papírové předpoklady. I tak Uhelné sklady prokázaly svou ohromnou kvalitu a stejně jako Újezd neprohrály. Nasbíraly však o tři remízy víc. Proto mínus v hodnocení. Jako vždy bavil svými originálními hláškami trenér Robert Hlavica. *„Na terénech, které k tomuto ročnímu období patří, nikdo nemůže čekat žádné tiki-taka,“* pravil třeba po listopadové výhře nad ČAFC.

Zajímavost: V zápasech Uhelných skladů bylo nařízeno nejvíc penalt – celkem 15. Z toho 10 pro Uhelné sklady, jejich střelci ani jednou nezaváhali!

SLAVOJ PODOLÍ

7. místo, 23 bodů — 2

Další nováček, který vletěl do nejvyšší pražské soutěže velmi neohroženě. Podolí se dočkalo přeboru po letech marného snažení o postup – a po podzimu mohou být v klubu spokojení. Podolí zanechalo velmi kladný dojem, upoutalo. A taky si užilo třeba výhru nad Duklou JM, již trefil v poslední minutě náramnou střelou z dálky kanonýr Jůzek. *„Pro mě je příjemným překvapením, že s přeborovými mužstvy suverénně stačíme držet krok,“* těšilo trenéra Josefa Jarolíma.

Zajímavost: Brankář Michal Vondrka chytil čtyři pokutové kopy. Z toho dva v jednom zápase exligistovi Davidu Kalivodovi z Královic.

SOKOL KRÁLOVICE

6. místo, 25 bodů — 2

Nevyzpytatelný tým se spoustou zkušených hráčů až na dílčí zaváhání šlapal. Výborný podzimní dojem si pokazil až v závěrečném kole, kdy dostal šest gólů na Braníku. *„Sedli jsme si na zadek,“* glosoval to hrající trenér David Kalivoda. Právě on je klíčovou postavou: tvůrce hry a s osmi góly také nejlepší střelec týmu. I díky jeho příspěvku se Královice drží v „bezpečném“ pásmu a mají dobře nakročeno k poklidné sezoně.

Zajímavost: Dva hráči Královic zvládli na podzim hattrick, což se kanonýrům v jiných klubech nepovedlo. Kalivoda zaznamenal cenný střelecký kousek proti béčku Motorletu, Sus proti rezervě Vyšehradu.

PŘEDNÍ KOPANINA

3. místo, 28 bodů — 2–

Přední Kopanina, to je v pražském fotbale osvědčená značka kvality. Na okraji Prahy, na dohled od letiště, dokázali sestavit vysoce ofenzivní a produktivní tým, který s 50 nastřílenými góly neměl v soutěži konkurenci. Přesto mužstvo v polovině soutěže zaostává o 13 bodů za vedoucím Újezdem. Tým střídal parádní výsledky (například výhra 5:1 na Dukle JM) s těmi šokujícími (domácí porážka s Vyšehradem B 1:2 či remíza 2:2 s Vršovicemi). V posledním podzimním kole pak Kopanina až trestuhodně přišla o vedení 4:1 na Uhelných skladech, které navíc hrály v oslabení. To jí dává jen teoretické šance na první místo, na které by při síle svého kádru měla zákonitě pomýšlet. *„Měli jsme být minimálně o jednu příčku výš,“* myslí si Daniel Urban, nejlepší kanonýr soutěže.

Zajímavost: O víc než polovinu z 50 gólů týmu se postarali útočníci Urban (16) a Šultes (11).

DUKLA JIŽNÍ MĚSTO

4. místo, 26 bodů — 2–

S Duklou JM se musí počítat. Stabilně patří mezi to nejlepší, na co můžete v Pražská teplárenská přeboru narazit. Ale ani několik exligových jmen zatím nedovedlo celek z Jižního Města na vrchol. Ani letošní podzim nebyl výjimkou, výš nepomohl ani návrat kanonýra Ondřeje Kotlíka. *„Všichni se těšíme na zimní přestávku, až si odpočineme a vyzbrojíme se na jaro,“* řekl trenér Josef Světlík po podzimní derniéře proti Hostivaři. Víc asi netřeba dodávat.

Zajímavost: Dukla JM neudržela ani v jednom kole čisté konto. Stejně je na tom v tomto ohledu už jen poslední béčko Žižkova.

V podzimní části Pražská teplárenská přeboru dostal Újezd Praha 4 i díky brankáři Danielu Bojukovi pouze 10 gólů.

TŘEBORADICE

5. místo, 26 bodů

3

Obhájce přeborového prvenství chtěl útočit na druhý triumf v řadě, ale jeho výsledky, to nebyla houpačka, ale pořádně divoká horská dráha. Porážka 5:7 v možná vůbec nejatraktivnějším duelu podzimu proti Přední Kopanině, šestigólový příděl v Královicích, i porážka 3:5 se Žižkovem B. Na druhé straně ale pořád stojí osm výher. Suverenita z minulé sezony je ovšem pryč. Mužstvo svými góly (14) táhl Tomáš Kadlec, ztráta po bídném úvodu je už ale příliš veliká. *„Začátek nám opravdu nevyšel, všichni jsme koukali. Nemohli jsme tomu uvěřit. Hrajeme skoro ve stejné sestavě, tak jsme věřili, že se to musí srovnat. A naštěstí se to srovnalo,"* hodnotil Kadlec. V součtu je z toho ale „až" páté místo.

Zajímavost: Tomáš Kadlec si udržel průměr jednoho vstřeleného gólu na zápas.

HOSTIVAŘ

9. místo, 18 bodů

3

Velmi příjemné překvapení první poloviny podzimu. Do nejvyšší pražské soutěže vtrhla Hostivař neohroženě. Moc gólů v jejích zápasech nepadalo, ale držela se. *„Proměnit šanci, to je náš největší problém,"* říkal během podzimu trenér Zdeněk Vondráček. Do devátého kola jeho tým nasbíral 14 bodů, těsně prohrál s vedoucím Újezdem Praha 4, remizoval na Uhelných skladech. Ve zbytku první části ale poskládal jen 4 body a čeká ho boj o přežití.

Zajímavost: Na každý bod v tabulce potřebovala Hostivař 1,05 branky, tedy nejméně ze všech.

ADMIRA PRAHA B

8. místo, 18 bodů

3–

Třetí místo z minulé sezony v podání rezervního celku divizního lídra je tentokrát utopií. Admira B nepropadala, ale také nezářila. Prostě průměr. S ohledem na poslední sezonu průměr s mínusem. U týmu v půlce října skončil trenér Zdeněk Peclinovský, který přišel těsně před startem sezony. Nahradil ho Pavel Máj, mužstvo však zůstalo za svým potenciálem. Sice podle umístění potvrdilo, že je „nejlepším béčkem v soutěži", jak ho tituloval trenér Robert Hlavica z Uhelných skladů, ale jen pět bodů náskoku na sestupovou pozici, to není důvod k nadšení.

Zajímavost: Admira B byla prvním celkem v soutěži, který vyměnil trenéra. Stalo se tak v 9. kole.

SLAVOJ VYŠEHRAD B

10. místo, 17 bodů

3–

Podobný případ jako Admira B: i rezerva třetiligového Vyšehradu by „papírově" měla patřit výš. Upoutal útočník Jiří Heřman, který dal 11 gólů. *„Máme sedmnáct bodů, to je pro mě zklamání, naše výsledky ale ovlivnila velká marodka v A-mužstvu během celého podzimu. Proto museli trenéři často sáhnout do kádru juniorky a ti hráči nám pak v zápasech přeboru chyběli. Nebyl to však jediný důvod, celkově jsme se potýkali s obrovským množstvím hráčských absencí. I to přispělo k faktu, že jsme ztráceli body i v zápasech, kdy jsme nebyli horším týmem, jen méně zkušeným,"* uvedl Jaroslav Klíma, trenér béčka Vyšehradu.

Zajímavost: Střelec Heřman patří zároveň k nejtrestanějším fotbalistům soutěže, vyfasoval 7 žlutých karet.

Nový trenér Admiry Pavel Máj.

Tvrdší hra Tempa přináší místo gólů spíš zbytečné žluté a červené karty.

Uhelné sklady na podzim nejvíce přitahovaly pokutové kopy.

TEMPO PRAHA

11. místo, 17 bodů

4

Ztráta formy? Uspokojení? Možná kombinace obojího. Každopádně po pátém místě z minulé sezony, které bylo provázeno atraktivním herním projevem, přišlo těžké vystřízlivění. Od úplného propadáku uchránila Tempo poslední tři kola, v nichž pod provizorním trenérem Petrem Dedkem (po konci trenéra Petra Vanka) uhrál tým šest bodů. *„Můžeme se krásně poučit, všichni to budou mít jako takové memento, že skončit jeden rok pátý pro následující sezonu vůbec nic neznamená,“* řekl Dedek.

Zajímavost: Se 36 žlutými a třemi červenými kartami patřilo Tempo k nejméně disciplinovaným týmům. Podobná čísla měla ještě ČAFC (38+2), Královice (34+4) a Uhelné sklady (37+2).

UNION VRŠOVICE

13. místo, 13 bodů

4

Vršovicím se podzim nepovedl, o tom není třeba diskutovat. S mužstvem se určitě nepočítalo do elitní pětky, ale remízou na Přední Kopanině, ostatně i jako smolnou porážkou gólem v nastaveném čase po chybě brankáře s Třeboradicemi, ukázalo, že to nemuselo být až takhle špatné. Nedobré výsledky vedly ke změně trenéra: po podzimu u týmu skončil Jaromír Tomaides. *„Situace je docela kritická, a tak jsem skončil. Doufám, že to bude ku prospěchu a přebor se zachrání,“* řekl Tomaides.

Zajímavost: Vršovice nekopaly ani jednu penaltu. Stejně jako Hostivař a Motorlet B. Možná i proto daly jen 14 branek, což je o dvě méně, než zvládl nejlepší kanonýr soutěže Urban z Přední Kopaniny.

ČAFC

15. místo, 12 bodů

5

V minulé sezoně se Čafka klepala o záchranu až do posledního kola, ale opět hazarduje. Slabou útěchou budiž, že tým herně nepropadal, ale vyhrál pouze čtyři utkání z patnácti. *„Naše hra je neefektivní a neproduktivní. Máme šance, chceme vyhrát, pak dostaneme gól z brejku. Bez gólů se to prostě vyhrát nedá. To nás provází celý podzim,“* uvedl Miroslav Kaliba, sportovní manažer ČAFC.

Zajímavost: Tým ČAFC měl nejvyšší průměr žlutých karet na zápas (2,53).

ABC BRANÍK

12. místo, 17 bodů

4

Na to, co si prožil Braník v období mezi 4. a 7. kolem, je na tom po podzimu ještě poměrně dobře. Ve čtyřech zápasech za sebou tým inkasoval těžko uvěřitelných 27 branek! Ale i z toho se dokázal sebrat, sice hraje o záchranu, ale „žije“. Podzim tým zakončil pozitivně, výhrou 6:1 nad silnými Královicemi. *„Výsledek kluky dostává během zimní přestávky mimo sestupové pozice,“* oddechl si Petr Kotlín, trenér Braníku. Aspoň malá vzpruha…

Zajímavost: 43 inkasovaných gólů, to z Braníku dělá nejhůře bránící tým soutěže. Přesto brankář Kudláček dokázal čtyřikrát udržet čisté konto.

MOTORLET PRAHA B

14. místo, 13 bodů

4-

Jako by Motorlet B spoléhal na to, že zvládne jaro stejně parádně jako v minulé sezoně, kdy ve druhé polovině sezony po báječné jízdě utekl z pásma sestupu a s přehledem se zachránil. Až moc často trenér Jiří Hakl musel v hodnocení zápasů používat spojení „prohráli jsme zaslouženě“, stejně tak mluvil o nezkušenosti. Béčko Motorletu čeká pořádná fuška.

Zajímavost: Motorlet B dal na hřištích soupeřů o osm gólů víc než doma. Stejně jsou na tom už jen Uhelné sklady. Ostatní celky mají rozdíl mezi góly doma/venku menší či byly produktivnější na svých stadionech.

VIKTORIA ŽIŽKOV B

16. místo, 11 bodů

5

Od týmu, který nahradil Horní Měcholupy a de facto se poskládal až v létě, se moc nečekalo. On ale ani nic extra nepředvedl. Ač mužstvo vstoupilo do přeboru remízou 3:3 na Podolí, dál to byla bída. Světlou výjimkou byl triumf v Třeboradicích. Nenaplnila se tak slova trenéra Josefa Švimberského, který po premiéře v přeboru odhadoval: *„Pro naše mladé kluky to byl křest ohněm a jsem rád za to, jak k tomu přistoupili. Když budou dál takhle makat, tak se budou ještě zlepšovat.“* Nutno zmínit, že posily z druholigového áčka týmu nepomáhaly tak, jak se od nich čekalo.

Zajímavost: Nejlepším střelcem týmu byl Imad Rondič se 4 trefami – třikrát se prosadil v jednom utkání proti Braníku.

ROZSTŘEL

SPARTA	nebo	**SLAVIA**
RONALDO	nebo	**MESSI**
ÚTOČIT	nebo	BRÁNIT
BLONDÝNY	nebo	**BRUNETY**
PREMIER LEAGUE	nebo	BUNDESLIGA

HRAČIČKA S CHORVATSKOU KRVÍ

ZÁLOŽNÍK LUKAS MUZIĆ Z SK MODŘANY JE OPOROU A JEDNÍM Z NEJLEPŠÍCH STŘELCŮ TÝMU

V žilách mu koluje i chorvatská krev, takže si náramně rozumí s míčem. Třináctiletý záložník LUKAS MUZIĆ to dokázal už před lety, když přišel do přípravky SK Modřany a s balonem u nohy dokázal projít celé hřiště. Obdivovatel Lionela Messiho, kvůli němuž ostatně vůbec začal s fotbalem, platí za oporu a jednoho z nejlepších střelců týmu. Přesto od trenéra Martina Kadeřábka, jehož považuje za nejlepšího kouče, který ho kdy vedl, neustále slyší, že na sobě musí dál pracovat.

- **Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:**
Díval jsem se v televizi na Messiho a chtěl jsem taky takhle hrát.
- **Důležité kroky v kariéře:**
Přesunutí z křídla na záložníka.
- **Nejoblíbenější trenér:**
Martin Kadeřábek.
- **Fotbalový vzor:**
Lionel Messi.
- **Oblíbený klub:**
FC Barcelona a SK Modřany.
- **Neoblíbený klub:**
Real Madrid.
- **Výsledek posledního zápasu A-týmu mužů SK Modřany:**
Prohra 0:2.
- **Jaký nejlepší zápas kdy osobně odehrál:**
Když jsem v poslední minutě dal gól na 2:2.
- **Jaký nejlepší zápas kdy viděl:**
Finále letošního mistrovství světa.
- **Nejlepší spoluhráč v týmu:**
Dominik Zrůst.
- **Sportovní cíl:**
Chtěl bych nastupovat v TOP 5 ligách.
- **... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:**
Trenérem.
- **Dělá i jiný sport než fotbal:**
Občas si zahraju basketbal, ale jinak nic.
- **Mimosportovní zájmy:**
Seriály a filmy.
- **Nejlepší relax a odpočinek:**
Sledování fotbalu na gauči.
- **Oblíbené jídlo:**
Pizza.
- **Oblíbená hudba (skupina, interpret):**
Rap.
- **Oblíbený film:**
Temný rytíř.
- **Prospěch ve škole:**
Chvalitebný.
- **Počet přátel na Facebooku:**
101.

Model

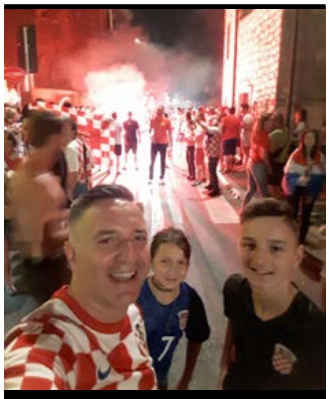

Fanoušek

Režisér

Raper

OČIMA TRENÉRA

„Lukas je fotbalista, u kterého si navždy budu pamatovat, když ho jeho maminka přivedla k nám do přípravky. Když jsem mu dal balon, začal hned kličkovat a dokázal projít s míčem u nohy celé hřiště. Projevuje se u něj částečně chorvatská krev, takže je to velká hračička a zároveň velká opora našeho týmu. V loňské sezoně, kdy byl jedním z nejlepších střelců, pomohl týmu mladších žáků k postupu do vyšší třídy. Přesto mu pořád opakuju, že pokud se chce nadále zlepšovat, musí na sobě neustále pracovat.“

Martin Kadeřábek
trenér starších žáků SK Modřany

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK **FOTO:** ARCHIV AUTORA

PŮL TUCTU GÓLŮ K 28. ŘÍJNU

KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALU: PRVNÍ KROKY REPREZENTAČNÍHO STOLETÍ

Všech jedenáct mužů z tohoto složení Železné Sparty prošlo i národním mužstvem: zleva trenér Johnny Dick, Peyr, Pilát, A. Hojer, Káďa, Perner, Janda, Sedláček a Kolenatý, v popředí Červený, Pospíšil a Šroubek.

Nebylo náhodou, že k prvnímu mezistátnímu utkání, které kdy národní mužstvo sehrálo na domácí půdě, přijel tým Jugoslávie. Oba mladé státy pojily mimořádně srdečné vztahy. „Plavi" (zástupné jméno jim daly dresy, blankytné jako letní nebe nad Jadranem) byli na Spartě uvítáni bouřlivým potleskem a stejný uragán přátelského nadšení pozdravil ve 26. minutě první gól zápasu, i když padl do sítě za zády našeho gólmana.

Hrálo se v pátek 28. října 1921 na počest narozenin Republiky československé, tedy až po třech letech její existence. Čemu se divit? Evropa se jen zvolna vzpamatovávala ze čtyřleté války, jakou co do krutosti a počtu obětí svět do té doby nepoznal. A nástupnické státy habsburské monarchie měly zpočátku úplně jiné a mnohem vážnější starosti než fotbal.

V prvním mírovém roce si reprezentační mužstvo zahrálo pouze tak trochu načerno, pod falešnou identitou armádního výběru (ale nebylo v tom samo) na „Pershingově olympiádě". Spojeneckým hrám vítězné Dohody tak novináři přezdívali jménem jejich čestného protektora, amerického generála a velitele expedičního sboru US Army na západní frontě. A naši ten pařížský turnaj slavně vyhráli!

PAMÁTNÁ PREMIÉRA: NA PŘEDMĚSTÍ

K prvnímu oficiálnímu zápasu na mezistátní scéně však nastoupili až roku 1920 na olympijských hrách v belgických Antverpách. Hned napoprvé právě proti Jihoslovanům. Utkání 1. kola vyřazovacího turnaje proběhlo na malém před-

Vítězní semifinalisté z Antverp: zleva stojí Kolenatý, Sedláček, Vaník, Janda, Steiner, Seifert, Mazal, A. Hojer, před nimi kapitán Káďa, Klapka a Plaček.

DOBOVÉ STŘÍPKY

ANTVERPY OČIMA SPORTOVNÍHO VĚSTNÍKU

„Soudce, muž 66letý… objevil se ihned v prvých 5 min. dokonalým šarlatánem. Zarážel útoky Mazala, Vaníka a Jandy pro přestupy off-sice a foul hru, které nebyly a býti nemohly,“ rozohnil se Sportovní věstník hned v úvodu referátu z antverpského finále. A dál ještě přisoloval až k popisu neblahé 38. minuty: *„Soudce beze všeho vylučuje Steinera ze hry a nařizuje trestný kop. Na tuto ničemnost odpovídají naši protestem a ježto vidí, že není možno dále hráti za soudcování nenávistného starce, odchází ze hřiště… Obecenstvo a vojsko strhuje vlajku, šlape a plije po ní. Hráči jugoslávského teamu… vrhají se na dav, vyrvou mu vlajku a donesou ji do kabiny hráčů.“*

Dobová sportovní žurnalistika všeobecně neskrblila emocemi ani drsnými výrazy, ale ruku na srdce, tohle už bylo hodně za čarou. Historickou skutečností nicméně zůstává jak ostentativní stranickost Mr. Lewise, tak statečné gesto Jihoslovanů. V té smrští vášní pro naši vlajku dost riskovali…

VŠECHNO JE JEDNOU POPRVÉ

Stoprocentně pražské jedenáctky národního mužstva se udržely až do 25. května 1924, když v 15. mezistátním utkání proti Turecku na olympijských hrách v Paříži nastoupil ve středu útoku Jan Novák z brněnského SK Židenice (dnešní Zbrojovky). Převaha mimopražských hráčů se poprvé prosadila až 30. září 1946 v bělehradském střetnutí s Jugoslávií (2:4), kdy bylo v sestavě po třech hráčích z Moravy a ze Slovenska.

Praha byla dějištěm všech mezistátních utkání až do 31. října 1948, kdy se dějištěm zápasu s Rakouskem (3:1) stala Bratislava. První mimopražský mezistátní zápas na území České republiky se odehrál 30. října 1949, kdy československá reprezentace v Ostravě porazila Polsko 2:0.

ŠEDESÁT ŠEST, NULA, NULA

Prvních pět ročníků I. třídy mistrovství Středočeské župy (v té době nesporně vrcholné soutěže našeho fotbalu) v letech 1919 až 1923 vyhrála Sparta. Z celkového počtu 58 utkání 57 vyhrála a pouze v jednom, již ve 2. kole roku 1919, nečekaně podlehla Unionu Žižkov 1:2. O tom utkání se pak ještě po léta hovořilo i psalo. Po něm následovala rekordní série 56 vítězství rudých v nepřetržité řadě mistrovských zápasů! ■

Antonín Janda-Očko (vpravo) byl po pražské premiéře národního mužstva proti Jihoslovanům spolu s Janem Vaníkem se šesti góly nejlepším střelcem národního mužstva.

Dobová karikatura Ing. Josefa Šroubka, znamenitého fotbalového i hokejového útočníka – a proslaveného excentrického tanečníka.

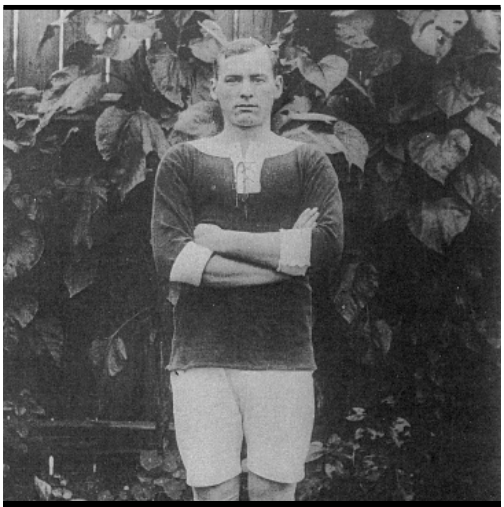

Václav Pilát se z málem smrtelného válečného zranění zotavil natolik, že se vrátil na velkou fotbalovou scénu, ale čas se zastavit nedal. S reprezentací se rozloučil jako čtyřiatřicetiletý v roce 1922.

městském hřišti a jména dvou nedávno zrozených států belgickým fanouškům mnoho neříkala, takže se sešlo všeho všudy nějakých pět set diváků.

Sestava národního mužstva byla ryze pražská. Jiná nepřipadala v úvahu, hlavní město tehdy našemu fotbalu dominovalo zcela bezvýhradně. Prvními československými reprezentanty byli Rudolf Klapka (Viktoria Žižkov) – Antonín Hojer, Miroslav Pospíšil – František Kolenatý, Karel Pešek-Káďa, Antonín Perner – Josef Sedláček, Antonín Janda-Očko, Václav Pilát (všichni Sparta), Jan Vaník (Slavia) a Otakar Škvajn-Mazal (Sparta). Devět z těchto mužů spatřilo světlo světa v Praze nebo v těsně sousedících městech, která se do ní včlenila na počátku dvacátých let minulého století. Také desátý Karel Pešek-Káďa, rodák z Olomouce, tu oblékl svůj první dres.

Když v pořadí podle sestavy od Klapky k Vaníkovi sepíšeme týmy, z kterých ti borci přišli na velkou scénu, dostaneme tenhle seznam: Slavoj Žižkov – SK Letná, Slavoj Žižkov – SK Letná (tam ale „Kolenáč“ přišel až ze sparťanského dorostu), Meteor Vinohrady, Čechie Smíchov – Olympia VII, SK Praha VII, Staroměstský SK Olympia a SK Bubeneč. Po většině těch klubů se dávno slehla zem, jen smíchovská Čechie se má stále k světu, jak dokazuje na jiném místě i toto číslo Speciálu. Jedinou „náplavou“ byl na levém křídle Mazal, rodák z Kladna, kterého rudí získali z brněnských Židenic.

Jugoslávii (tehdy ještě pod původním názvem Království Srbů, Chorvatů a Slovinců) pražská jedenáctka v Antverpách porazila 7:0. První reprezentační gól vstřelil ve 20. minutě Vaník. V průběhu olympijského turnaje se pak uplatnili ještě obránce Karel Steiner (Viktoria Žižkov – původně SK Bubeneč), záložník Emil Seifert (Viktoria Žižkov – odchovanec) a útočník Jan Plaček (Sparta – odchovanec).

Národní mužstvo se na olympiádě představilo v červenobíle pruhovaných dresech ve stylu žižkovské Viktorky, v modrých trenýrkách a podle dobové české módy v černých stulpnách. Brankář měl bílý dres s nedlouho předtím zavedenou vlaječkou s modrým klínem na srdci. V tomto odění reprezentanti dál porazili v Bruselu Nory 4:0 a po návratu do Antverp (ale už na stadionu Beerschot) v semifinále Francouze 4:1. Zájem o náš tým pronikavě rostl zápas od zápasu. Vítězství nad Nory vidělo už šest tisíc, nad Francouzi třicet tisíc diváků. A ještě o pět tisícovek víc se jich sešlo ve čtvrtek 2. září k rozhodujícímu střetnutí finále s Belgičany.

Příběh zápasu – před nímž mělo národní mužstvo zdánlivou jistotu přinejmenším stříbrné medaile, ale po něm se vrátilo domů bez cenného kovu a navíc s cejchem diskvalifikace – zná každý správný český fanoušek. Anglický sudí Lewis už od první minuty naše hráče zařezával tak, že ve 38. minutě za stavu 0:2 už to nevydrželi a opustili hřiště. V olympijském finále! Dělat to rozhodně neměli. A když už ztratili hlavu, mělo je zklidnit vedení výpravy. Nezklidnilo…

Po celý rok pak vážně hrozil bojkot naší reprezentace. První, kdo ho prolomili, byli až zmíněného 28. října 1921 Jihoslované.

ŠEST GÓLŮ V 16 MINUTÁCH

Pruhovaný dres tenkrát oblékl jen brankář. Muži v poli nastoupili v bílých. Co vedlo k té změně, toho se dnes už nedobereme. Určitě to nebyl ohled na barvy hostí, stejně jako i v dalších dvou zápasech se žlutomodrými Švédy a světle modrými Italy. Teprve potom se naši reprezentanti vrátili k původnímu odění.

V pražském mači s Jugoslávií chyběl nejen nemocný Pilát, jehož roli převzal Vaník, ale i další čtyři aktéři nešťastného bruselského finále. Debutovali tři slávisté, gólman Jaroslav Cháňa přezdívaný „Šejtan“, bek Karel Nytl a halv František Plodr, příští herec Divadla Vlasty Buriana. A v útoku sparťan Josef Šroubek, donedávna také sešívaný. Ten už byl mistrem Evropy a olympijským bronzovým medailistou – ale na hokejovém ledě.

Ve vzpomínce na bruselských 7:0 přijalo patnáct tisíc Pražanů vedoucí gól Jihoslovanů s už vzpomenutou přátelskou blahovolností. Kdo by ho nepřál těm sympatickým klukům, kteří v Antverpách srdnatě bránili naši vlajku před úplným zhanobením (ještě o tom bude řeč)? Jenže pak utíkala minuta za minutou a naši stále nic! Šancí měli přehršel, jen je neproměňovali. To už vyděšeným fanouškům pořádně brnkali na nervy. Teprve po bezmála hodině hry, v 59. minutě, Vaník po výměně míče s Jandou konečně prostřelil výborného Vrdjuku v brance hostí a minutu poté jsme díky Jandově střele po Káďově centru vedli. I dál to tam padalo jedna radost. Vaník skóroval celkem čtyřikrát, Janda dvakrát a v 75. minutě už to bylo 6:1!

Teprve tímto parádním výsledkem na domácí půdě a ve sváteční den byl definitivně a úspěšně završen křest národního mužstva samostatného státu. ■

JAN VANÍK VELMISTR KLIČEK A FALŠÍ

Na „Pershingově olympiádě“: nahoře Loos, Janda a Káďa, uprostřed trenér Madden, Šubrt, Strejček, Klapka, Peyr, Pilát, VANÍK, Prošek, v pozadí Vlk, Sedláček, Steiner, Fivébr, dole Červený, Pospíšil, A. Hojer.

Bylo mu devatenáct, když ho z hřiště Bubenče v sousedství tréninkového „válu“ Slavie přivedli o kousek dál na Spartu a postavili po levý bok centrforvarda Václava Piláta. Ten bral jen takové spoluhráče, kteří dovedli přihrávat v pravém okamžiku a přesně na nohu. JENDU VANÍKA přijal okamžitě.

Ti dva spolu vytvořili jedinečnou dvojici. Teprve díky ní dokázala Sparta prolomit do té doby nezpochybnitelnou prioritu Slavie v českém fotbalu. Pak ale přišla válka a oba oblékli uniformu. Pilát utrpěl těžké zranění a také Vaník se do Prahy vrátil jako válečný invalida s průstřelem předloktí.

To by tehdy mnohý jiný voják, fotbalisty nevyjímaje, považoval za dar z nebes. Žít i hrát se s tím dalo. A znamenalo to jistotu definitivního sbohem peklu bojiště! Jendovi však jeho ruka působila těžkou hlavu. Když svého času musel z rodinných důvodů předčasně ukončit středoškolské studium, vyučil se malířem pokojů, ale teď se tím řemeslem nemohl dál živit. V té době sice už delší čas nebyly jedinou odměnou pražských amatérských fotbalových hvězd vuřty s cibulí a nějaké to pivo po zápase, ale až do nastolení profesionalismu musel mít každý hráč své občanské povolání. Na Vaníkovu tíživou situaci tehdy bystře reagovala slávistická konkurence: obstarala mu zaměstnání bankovního zřízence. Jenda, do té doby sparťan tělem i duší, dlouho odolával, ale nakonec si dal říct. Možná k jeho rozhodnutí přispělo i všeobecné přesvědčení, že jeho skvělý spoluhráč Vašek Pilát se už nikdy na hřiště nevrátí…

Poslední derby „S“ v rudém dresu sehrál Vaník před odchodem do pole v listopadu 1915, první v červenobílém v červnu 1917. V obou zápasech triumfovala Slavia – 5:0 a 5:1. Ale ve válečných letech se takové výsledky kdovíjak tragicky nebraly, kolikrát bylo hlavním problémem sehnat jedenáct hráčů…

Když se na hřiště vrátil i zázračně uzdravený Pilát, ještě za války v červnu 1918, si ti dva poprvé zahráli v derby proti sobě. A potom si to zopakovali ještě desetkrát.

To už však Pilát pomalu končil (i když si pak ještě v letech 1925 a 1926 zakopal ligu v dresu Čafky) a o tři roky mladší Vaník převzal v národním mužstvu jeho roli. V té době dozrál.

NEVYZPYTATELNĚ TOČENÉ MÍČE

„Byl to mistr nad mistry v rafinovaném kličkování,“ napsal o něm Ferdinand Scheinost v knize Slavné postavy naší kopané. *„Technicky přímo dokonalý hráč, jemuž nechyběla žádná finesa a který díky své pohotovosti a vtipným nápadům byl pravým postrachem obran. A což teprve ty ošemetné, falšované rány na branku! Z určitých vzdáleností byly jeho trestné kopy přímo k nechycení.“*

Na samém sklonku hráčské dráhy si ještě zahrál v lize - a v jejím premiérovém ročníku se stal králem střelců. Svůj první i poslední ligový gól vstřelil

Libni. Už ve Spartě pomáhal při trénování juniorky a cestu k ní si našel i ve Slavii. Jeho technické i taktické lekce vděčně přijímali i takoví borci, jako byli reprezentanti Josef Čapek, Emil Seifert nebo Jindřich Šoltys. Trenérem z povolání, i když k tomu měl všechny potřebné předpoklady, se však nikdy nestal.

Když pověsil kopačky na hřebíček, pražští fanoušci bez rozdílu klubového vyznání ještě dlouho vzdychali ve vzpomínkách na jeho čarování s míčem a nádherné góly… ■

Cizelér míče, král driblérů, mistr falšovaných míčů, žonglér, kouzelník – tak ho nazýval dobový sportovní tisk.

JAN VANÍK 7. 5. 1891–12. 6. 1950

Post:	levá spojka, střední útočník
Hráčská dráha:	1907 SK Letná, 1908 SK Bubeneč, 1910 Sparta, 1916 Slavia (do roku 1926)
Ligová bilance:	dva ročníky v letech 1925 a 1926, 19 gólů; mistrovský titul a král ligových střelců (13 gólů) 1925
Mezistátní utkání:	12 v letech 1920 až 1925; 9 gólů
Další úspěchy:	člen vítězných týmů na mezinárodním turnaji v Roubaix 1911 a na „Pershingově olympiádě“ 1919; mistr Čech 1912, mistr Středočeské župy 1918 a v nedohrané soutěži 1924

Před finálovým utkáním Středočeského poháru v roce 1923 zprava Jan Vaník, rozhodčí Jan Zadák (bývalý gólman Sparty) a Karel Pešek-Káďa. Sparta zvítězila 3:1, ale Vaník jí vstřelil gól.

JAK SE STĚHOVALA ADMIRA

HŘIŠTĚ V PAMĚTI SRDCÍ – XV. DÍL

První pokusy o fotbal byly prováděny na místě dnešní tramvajové stanice.

Kobylisy, tehdy ještě samostatná obec za hranicemi Prahy, měly již ke dvěma stovkám domů a v nich přes tři tisíce obyvatel, když v nich byl 17. května 1909 založen SK Meteor. A tak na jaře budou mít na ADMIŘE věru co slavit, neboť až do ní vede od onoho pradědečka vývojová linie místního fotbalu. Pražskými fotbalovými kuloáry jde jedna řeč, že černobílí by mohli oslavovat tím nejlepším možným způsobem!

Cesta k dnešnímu klubu a jeho jménu nebyla jednoduchá. Meteor se přejmenoval na SK Praha XVI (to když se očekávalo, že se Kobylisy začlení do velké Prahy pod tímto římským pořadovým číslem, nakonec se však staly součástí Prahy VIII). Pak se při stěhování hřiště do Ládví jedna část klubu udělala pro sebe nejprve jako Rudá hvězda a potom Dělnický SK…

To už ve výboru příští Admiry zasedal i Antonín Rýgr, otec pozdějšího stejnojmenného nejslavnějšího odchovance klubu a se 148 góly ligového kanonýra na Kladně, v Olomouci a ve Spartě, který později jako trenér vedl obě „S“ i národní mužstvo.

Ale připomeňme si další znamenité odchovance: Rýgrova švagra Josefa Forejta, který střílel ligové góly za dnešní bratislavský Slovan a za Slavii a poté se také stal úspěšným prvoligovým trenérem, nebo halva Gustava Nejedného, který se u sešívaných stal i kapitánem. A v Admiře se pro velký fotbal vykopal také Vlastimil Pokorný, záložník původem z Černčic. Ten se roku 1949 s Bratislavou stal mistrem ligy a ještě předtím si zahrál i za národní mužstvo!

Ale Admirou se Kobyliští stali až roku 1930. K přejmenování se nechali inspirovat úspěchy staroslavného vídeňského klubu, častého soupeře Sparty i Slavie.

OD STÍRKY AŽ NA PECE

A hřišť bylo postupně ještě víc než klubových názvů. S jistou nadsázkou lze říci, že v Kobylisích pomalu není rovná plocha, na které se někdy nehrál fotbal…

První pokusy s „míčem kopaným“ (pravda, zpočátku hadrákem) se v obci odehrály na plácku v místech dnešní tramvajové stanice Ke Stírce. První opravdové hřiště se však zrodilo u cihelny, následující za starou školou, zhruba v místech ulic V brance a Vršní. Když i odtamtud museli odejít, přestěhovali se do míst pod hřbitovem, nějaký čas sídlili i pod Ďáblickým hájem… Ještě nějaký čas po skončení první světové války byli doma U Sloupu, na rozhraní Kobylis a Nové Troje. A to jsme určitě na některé hřiště zapomněli.

Ještě než se proměnil v Admiru, vrátil se DSK k cihelně a vybudoval si tam vlastní hřiště. Jenže přišlo další stěhování, tentokrát do míst u vojenské střelnice. To kolbiště se proslavilo v časech, kdy černobílí váleli v kvalitní středočeské divizi. Poprvé ji hráli v ročníku 1939–40. Právě tehdy se z ní po pětiletém vyhnanství vraceli do ligy Bohemians. Na podzim v Ďolíčku Admiru porazili 3:2, ale v jarní odvetě se z Kobylis vrátili s prohrou 3:4! V následujících dvou letech už Admira v té druhé nejvyšší soutěži skončila vždy třetí!

Na počátku 50. let muselo i hřiště u střelnice ustoupit výstavbě metropole. To už Admira nuceně hrávala pod názvem Dynamo Kobylisy Vozovna a zmatené reorganizace těch let málem zaplatila zánikem. Když se ocitla bez domova, uchýlila se na hřiště zaniklého SK Libeň Na Korábě a dokonce tam nějaký čas hrála i II. ligu. Ale potřebovala trvalý domov a našla mu místo tam, kde už kdysi působila – pod vozovnou.

A DNES?

Nové hřiště vybudovala Admira napříč proti půdorysu toho původního. A v pěkném stadionku Na Pecích, uvedeném do provozu roku 1964, se teď připravuje k jarnímu náporu na postup do ČFL… ■

Stadionku Na Pecích by vyšší soutěž znovu padla a slušela.

Švagři Antonín Rýgr (vlevo) a Josef Forejt byli obávanými ligovými ostrostřelci a později i respektovanými trenéry.

Pohled z ptačí perspektivy na někdejší proslulé hřiště u kobyliské střelnice. Současná mapa ukazuje, jak se ta místa proměnila.

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

TIKI-TAKA? JEDEN Z NEJVĚTŠÍCH PODVODŮ V DĚJINÁCH FOTBALU

ČECHII SMÍCHOV POZVEDL ŠPANĚLSKÝ TRENÉR JAIME FERNÁNDEZ NAVARRO

Sice ho nemiluje tak jako svou manželku a rodinu, přesto je fotbal v žebříčku hodnot JAIMEHO FERNÁNDEZE NAVARRA na nejvyšších pozicích. Do jedenadvaceti let ho hrál, ale vždy věděl, že když už udělá slušnou kariéru, tak nikoliv na hřišti, nýbrž těsně vedle něj. Táhlo jej to totiž k trénování, kterému se naplno začal věnovat až poté, co se před čtyřmi lety přestěhoval do Prahy. Do Česka zamířil za prací a nakonec ho tu udržela láska. Ač je mu čtyřiatřicet let, což na kouče není žádný věk, v trenérském životopise už má zapsanou prestižní adresu – téměř rok vedl mládež Sparty. Důvod jeho konce byl, při pohledu na současnou soupisku A-týmu, bizarní: jazyková bariéra. V rozhovoru pro Speciál však energický a zábavný chlapík probral daleko víc témat.

Jste ženatý s Češkou. Takže do Prahy vás dostala láska?

Práce. Přijel jsem sem v prosinci 2014, zaměstnání jsem tu několikrát změnil. Přítelkyni, a teď už manželku Lenku, jsem potkal až v Praze.

Svatba proběhla tady?

Brali jsme se nadvakrát během jednoho týdne. Nejdřív na Zbraslavi, potom doma ve Španělsku.

Proč jste se rozhodli zůstat tady?

V Praze je mnohem víc příležitostí. Jak pracovních, tak fotbalových. Ve Španělsku bych například nikdy nedostal takovou možnost, jakou mi dali v Čechii Smíchov, tam na podobnou šanci čekají miliony lidí.

Jak jste si zvykl na život v nové zemi?

Pořád ještě jsem si nezvykl. (usmívá se) Je to tady úplně jiné než ve Španělsku. Od počasí přes jídlo až po celkovou kulturu. A úplně jiný je i fotbal. Snažím přizpůsobit, každý den pochopit něco nového. Ale úplně si asi nezvyknu nikdy, na to mám příliš silné vazby na svou zemi, na svou rodinu.

Praha vás oslovila?

Na mě je příliš velká. Jsem zvyklý na život v malém městě, v Murcii, moje rodina pochází z vesnice, takže v Praze se občas ztratím.

Navštívil jste i jiná česká města?

I díky fotbalu jsem byl na mnoha místech, jejichž názvy už si ani nepamatuji. To je pro mě obecně velký problém. Někdy si nedokážu vybavit ani jména soupeřů Čechie. Znám ten tým jako takový, barvy dresů, hráče, ale nedokážu říct název. Řeporyje, Cholupice... Ale abych odpověděl, několikrát jsem byl v Jablonci, protože odtamtud pochází moje žena. Tam se mi moc líbilo. Pamatuji si ještě městečko Nová Paka. Je spousta míst, na která bych se ještě chtěl podívat, třeba do Plzně nebo do Karlových Varů.

Co Češi, jak na vás působí?

Jsou úplně jiní než Španělé. Ale to mě na tom právě baví, protože právě rozdíly vám dávají možnost se učit.

V čem vidíte ty největší?

Například já se svou mámou mluvím častěji než moje žena se svou. Ony nemají potřebu hovořit spolu tak často, ale mně moje máma prostě chybí, stýská se mi po ní, takže si voláme každý den. Nebo třeba oběd. Pro Španěly je to doba, kdy si spolu rodina v klidu sedne a dlouho si užívá dobré jídlo, baví se spolu. Pro Čechy není oběd ničím speciálním, jen chvílí, kdy se nasytí. My ho bereme jako rodinný akt. Ale vy si zase třeba rodinu užíváte při jiných příležitostech. Vůbec neříkám, že jedna cesta je lepší nebo horší, prostě jsou jiné. Úplně jiné.

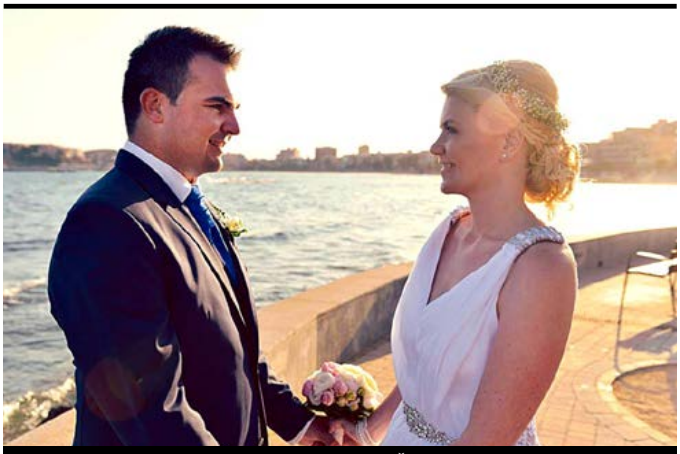

Za manželku má Jaime Češku.

Prý jste trénoval už ve Španělsku, v Praze jste pak začínal ve Slovanu Kunratice...

Po Slovanu jsem komunikoval s Duklou, ale nedohodli jsme se. Potom, někdy po prázdninách 2016, jsem kontaktoval Spartu, což jsem bral jako obrovskou výzvu a šanci. Proběhly rozhovory a nabídli mi, že bych mohl trénovat žáky U10.

Jak na to vzpomínáte?

Úžasná zkušenost, pro mě byla práce v takovém klubu splněným snem. Pamatuji si, že hned první nebo druhý den jsem se na chodbě potkal s trénerem Davidem Holoubkem. Další týden jsem zase na stadionu viděl delegaci UEFA. Bral jsem to vážně tak, že žiju ve snu.

Doslechl jsem se, že jste skončil kvůli jazykové bariéře...

Pro mě vůbec nebyla problém, pro Spartu ano. Zastávám názor, že za-

hraniční trenér je pro mládež přínosem. Uvedu to na příkladu. Když mi bylo patnáct, vedl nás libanonský trenér, který téměř neuměl španělsky. Ale bral jsem to pozitivně, protože jsme museli vynaložit mnohem větší úsilí, abychom pochopili, co po nás chce, abychom pochopili celý koncept. Ve Spartě jsem neviděl přínos v tom, že budu mluvit špatně česky. Naopak. Když hráče dostanete do nepohodlné situace, budou se muset víc snažit, učit, což je pro ně dobré. Je to jedna z cest, jak se mohou dál rozvíjet. Když je budete rozmazlovat, co z nich vyroste?

Spartě vážně vadila jazyková bariéra, když už za ni v té době nastupovalo víc cizinců než Čechů?

Je to zvláštní. Pořád mi opakovali: Jaime, musíš se naučit česky. Já na to odpovídal: Tak řekněte Stramaccionimu! A-tým je přece výkladní skříní klubu a jeho tréninky probíhaly v angličtině. Ptal jsem se, proč jim vadí, že by to měli stejně nastavené i u mládeže. Zkrátka to viděli jinak, mě už potom trénování na Spartě přestalo naplňovat, takže jsem po necelém roce skončil.

Trénovat začal Španěl velmi brzy a už prošel i Spartou.

Jak jste se dostal do Čechie?

Doneslo se ke mně, že shánějí trenéra, A-tým byl v problémech. Prodiskutoval jsem to s manželkou, která je ve fotbale mým největším podporovatelem. Obecně se s ní o fotbale rád bavím. Moc toho o něm sice neví, ale myslí si, že ví. (směje se) Nebyl jsem si jistý, jestli do Čechie jít, protože jsem mohl rychle narazit a moje trenérská kariéra by tím třeba skončila. Ale žena mi řekla, že už jsem se vrhl do větších výzev a že to určitě zvládnu.

Začátky v klubu probíhaly jak?

Absolvoval jsem několik rozhovorů, jeden z nich s Ivanem Sencim, který teď trénuje se mnou a je i koučem brankářů. A během deseti vteřin nám bylo jasné, že si rozumíme, že máme stejný pohled na fotbal. Řekl jsem mu, že když do toho půjde se mnou, tak se té zodpovědnosti chopím. Díky Ivanovi jsem z Čechie získal skvělý pocit.

Působíte v ní skoro rok. Po podzimu jste v A skupině I. B třídy třetí jen se čtyřbodovou ztrátou na Řeporyje, takže hodnocení je zatím asi kladné, že?

Pan předseda Mrštík říká, že jsem tam během krátké doby udělal revoluci. Je pravda, že situace v A-týmu se zásadně změnila. Jiní jsou mnozí hráči, systém, návyky, pravidla. Ale pro mě to pořád není dost, vím, že toho musíme udělat ještě mnohem víc.

Je cílem pro jaro postup?

Trenér musí být odpovědný, takže řeknu, že naším cílem je první zápas proti Malešicím. A pak další zápas. Soustředíme se vždy jen na ten následující a nějakých pět kol před koncem uvidíme, jaká bude situace. Kdybychom se teď bavili o postupu, bylo by to, jako když stavíte dům z karet. Může se snadno zbortit.

Jaké jsou vaše osobní trenérské cíle?

Chci si udělat profesionální licenci, což je ale v Česku kvůli jazykové bariéře problém. Takže promýšlím jiné alternativy. Možná si ji pojedu udělat do Španělska, tam je ale daleko složitější ji získat z hlediska peněz a času. Dřív nebo později chci každopádně být profesionál.

Co si vlastně myslíte o českém fotbale?

Z jakého pohledu?

Například práce s dětmi.

Nechci si hrát na chytráka, ale spousta věcí se tady musí zlepšit. Například ve Španělsku je první činností u mládeže bago, to je základ všeho. Ve Spartě jsem byl u dětí skoro rok a bago jsem neviděl. Ti nejmenší si musejí vybudovat vztah k míči, až potom přicházejí věci jako spolupráce s dalšími hráči a podobně. Hlavní je naučit se fotbal v omezeném prostoru, a k tomu slouží právě bago. Jakmile se kluk nenaučí nahrát na krátkou vzdálenost, nikdy nepřihraje na čtyřicet metrů. To mi v Česku chybí. A nejen u Sparty, viděl jsem tréninky mnoha klubů a bago nikde. Možná mi budou nadávat, že ho dělají, ale já ho prostě neviděl.

Jaký je váš trenérský rukopis?

Vždy vychází z toho, co je schopen hrát můj tým a co zrovna potřebuje. Když jsem přišel do Čechie, potřebovali jsme víc bodů, takže jsme nevymýšleli nějaký sofistikovaný fotbal. Spíš bezpečný, takže zajištěná obrana. Tu teď máme nejlepší v naší soutěži, takže se můžeme soustředit na útok.

JAIME FERNÁNDEZ NAVARRO

A kdybychom trenéřinu vzali trochu obecněji?
Zaprvé: Neakceptuji průměr. Kdo není týmu oddaný, nemůže se mnou pracovat. Nechceš chodit na tréninky, ale jen hrát zápasy? Tak si musíš najít jiný klub. Zadruhé: Řád a disciplína. Každý musí vědět, kde je na hřišti jeho místo. Každý má svou roli, anarchie neexistuje.

Funguje to v Čechii?
Když jsem přišel, všichni si asi mysleli, že budu nějaký tragéd. Ale postupně jsme se dostali do bodu, že všichni akceptují můj a Ivanův pohled na fotbal a to, co po nich chceme. Ti, kteří to nepřijali, odešli a nahradili jsme je těmi, kdo mají stejnou mentalitu jako my. Takže ano, funguje to a jsme za to moc rádi. Rád bych ale k Čechii řekl ještě jednu věc...

Povídejte.
Někdo po přečtení naší soupisky může nabýt dojmu, že jsme tým složený z cizinců. Ano, máme jich hodně, ale jsme, a to chci zdůraznit, český klub. S velkou historií a jasnou identitou, na kterou jsme hrdí. Hrají za nás pochopitelně i Češi, jen zkrátka dáváme šanci talentovaným hráčům ze zahraničí.

Sledujete českou ligu?
Občas. Miluji fotbal a rád na něj koukám. Doma máme asi dvacet televizních kanálů pouze s fotbalem, takže mám spoustu zápasů na výběr. Ale abych byl upřímný, když mám volit třeba mezi Borussií Dortmund, která momentálně hraje fantastický fotbal, a mezi například Mladou Boleslaví, vyberu si Borussii. Priorita je pro mě ovšem být přímo na stadionu. Takže jakmile mám možnost buď jít osobně na zápas Boleslavi, nebo v televizi koukat na čtvrtfinále Ligy mistrů, půjdu do Boleslavi.

Kam to z Čechie tento kouč dotáhne?

Vážně?
Rozhodně. Na stadionu vidíte fotbal v celku. Když například jeden tým zakládá útok, sleduji, jak se chová obranná formace soupeře a podobně. To v televizi nevidíte.

Fotbal jste i hrával. Jak byste se popsal jako hráč?
Charakterizoval bych se jako fotbalová katastrofa. Odmala jsem viděl, že nemám vlohy na to, abych hrál fotbal. Na rozdíl od mého dědy, ten talent měl. Ve 30. letech hrával na úrovni třetí, druhé ligy. A kromě toho, že jsem neměl jeho nadání, jsme byli úplně jiní hráči. On byl rychlý krajní záložník, já tlustý stoper. (směje se) Asi jedinou mojí předností bylo, že jsem se nebál kontaktu, hrál jsem tvrdě.

Dokonce tak tvrdě, že jste prý v jedné sezoně v dorostu udělal rekord v počtu červených karet za sezonu. Měl jste jich pět...
Je to tak. Byl jsem přehnaně agresivní, nekontroloval jsem se. Nechápal jsem tehdy rozdíl mezi agresivitou a násilím, fotbal jsem bral jako boj. Až později mi jeden trenér vysvětlil, že můžete být na hřišti tvrdý, ale přitom fotbalově elegantní.

Hráčskou kariéru jste uzavřel kdy?
V jedenadvaceti letech. Nastoupil jsem na vysokou a už nebylo tolik času. Beztak jsem ale vždycky tušil, že pro mě je spíš trénování.

První trenérské zkušenosti jste sbíral kde?
Nejdřív jsem dělal asistenta ve svém mateřském klubu Puerto de Mazarrón, což je vesnice nedaleko Murcii. A postupně jsem tam zastával víc funkcí, pracoval jsem i pro jiné kluby. Vyzkoušel jsem si třeba i profesi skauta. Ale první opravdovou odpovědnost za tým jsem měl až tady v Česku.

Před lety panovala téměř až mánie kolem stylu tiki-taka. Co si o něm myslíte?
Pro mě je to jeden z největších podvodů v dějinách fotbalu. Ve Španělsku na to máme přísloví o tom, že někdo prodává kouř, tedy něco neexistujícího.

Můžete to rozvést?
Všichni si myslí, že tiki-taka vymyslel Josep Guardiola, ale nevymyslel. Jen ten styl okopíroval od Johana Cruijffa, který ho v Barceloně praktikoval v 90. letech, kdy tam Guardiola hrál. A Cruijff ho zase přebral od trenéra Rinuse Michelse, který jej praktikoval už v 70. letech

Měří si soupeře, nebo vlastního hráče?

Klub česko-španělského přátelství.

OBČANSTVÍ – ŠPANĚLSKÉ VĚK – 34 KLUB – SK ČECHIE SMÍCHOV POST – TRENÉR

v Ajaxu Amsterdam, se kterým pak vyhrál i Ligu mistrů. Michels ten styl zkrátka naučil Cruijffa, ten jej rozvinul v Barceloně a Guardiola ho po letech přizpůsobil svým hráčům. Není to zkrátka žádná revoluce, o které se tehdy všude psalo, nýbrž něco, co tu bylo už dávno. Prodávání kouře.

Asi tedy nejste příznivcem tiki-taka...

Je to tak trochu kravina. Potřebujete k němu velmi specifické hráče, které pro něj vychovává prakticky jen Barcelona. V určitou dobu bylo zajímavé na ten styl koukat, ale velmi rychle se stal nudným. Jen se nekonečně přihrává míč a tým působí, jako by ani nechtěl útočit. Pro mě je fotbal o obraně a útoku. Když stojíte uprostřed hřiště a dokola si přihráváte, je to házená. Navíc se přežil, soupeři se naučili, jak ho bránit.

Praktikovala jej i španělská reprezentace a měla s ním velké úspěchy.

Bylo logické, že tak národní tým hrál. Když ho přebral Luis Aragonés, přizpůsobil hru skutečnosti, že měl k dispozici kostru z hráčů Barcelony. Řekl si: OK, budu hrát něco podobného, co Barcelona, a tým doplním hráči z Realu Madrid. A v roce 2008 vyhrál EURO. Po něm přišel Vicente del Bosque, který na něj prakticky navázal a nechal hráče hrát to, na co byli zvyklí. A vyhrál mistrovství světa i EURO. Až pak přišly změny.

Ty byly spíš k horšímu. Jak španělští fanoušci berou, že jejich reprezentace není tak dominantní jako v nedávné minulosti?

Je to zklamání. Pořád máme dobré hráče, ale momentálně nejsou výsledky. Trenér Julen Lopetegui podle mě nebyl dobrá volba. Teď máme Luise Enriqueho, jednoho z mých oblíbenců. Jeho výhodou je, že je flexibilní, dokáže se přizpůsobit podle toho, jaké hráče má k dispozici. Věřím, že reprezentace se zvedne, budoucnost vidím světle. Dříve nebo později opět budeme na prvních místech na velkých turnajích. Když ne, bude to velký neúspěch španělského fotbalu, protože se do něj pumpují obrovské peníze a očekávají se úspěchy.

Panuje mezi Barcelonou a Madridem, a teď nemám na mysli sport, stejná rivalita jako ve fotbale?

Z politického hlediska možná ještě větší. Důvodem je velký konflikt mezi Katalánskem a zbytkem Španělska.

Tam jsem mířil – jak se na snahy Katalánska o samostatnost tváříte?

Jsem zásadně proti nezávislosti. Za to, aby Katalánsko zůstalo součástí Španělska, bych i bojoval. Beru to osobně. Jakmile se ztotožňujete se svou vlastí, budete ji bránit proti nepřátelům, i když pocházejí ze stejné země. Ale jsem přesvědčen, že Katalánsko se neodtrhne. Věří pohádkám, které se nikdy nestanou.

Naznačil jste, že se vám po vlasti stýská. Jste přesvědčen, že zůstanete v Česku do konce života?

Kdybych mohl, odjedu do Španělska zítra ráno. Ale v Praze mám svůj život, ženu, fotbal, práci. Proto nemám plány přesouvat se zpátky.

Domů se vracíte jak často?

Tak dvakrát, třikrát do roka.

Můžete říct něco o Murcii? Třeba nalákat potenciální turisty?

Když to vezmu fotbalově, Real Murcia hraje třetí nejvyšší soutěž a je jedním z klubů, které ligu zakládaly. Proto je královský, jmenuje se Real a má ve znaku korunku. A co se města týče, je sedmé největší ve Španělsku a plné barokních památek. Také se říká, že jsme farma Evropy. Dobrá zelenina, kterou najdete v supermarketech po celém kontinentu, zpravidla pochází právě z našeho regionu. A nalákat bych mohl i na počasí, máme tři sta slunečných dnů v roce. Rozhodně bych jeho návštěvu doporučil.

Po čem se vám, kromě rodiny, stýská nejvíc?

Právě po Realu Murcia. Byl jsem zvyklý chodit na každý domácí zápas, jsem s tím klubem srostlý. Kdyby se objevila možnost v něm trénovat, dělal bych to zadarmo. Co zadarmo, klidně bych za to platil. Teď v lednu budeme ve Španělsku, tak se těším, že zajdu na zápas. Hrají šestého ledna s Atlétikem Sevilla, už se moc těším.

Nechybí vám lehká španělská kuchyně?

Vařím často a rád, takže ji dělám doma. Každou neděli jsem připravoval paellu, manželka už z ní byla unavená. (usmívá se)

Našel jste v Praze restauraci s dobrou paellou?

Jediné místo v Praze, kde si můžete dát dobrou paellu, je u nás doma. (směje se) Anebo v Čechii Smíchov, kde jsem ji také už dvakrát připravoval.

Kde budete trávit Vánoce?

Moji rodiče za námi přijedou, takže budeme všichni spolu v Praze.

Slavit je budete podle českých nebo španělských tradic?

Bude to takový mix. Takže na jedné straně bude bramborový salát a na druhé hlavně mořské plody. V tom je ale trošku problém, v Praze je těžké sehnat opravdu kvalitní mořské plody.

Co kapr?

Ne, toho si nedám nikdy. Se vším respektem k těm, co ho jedí. Pocházím od Středozemního moře, navíc moje vesnice Puerto de Mazarrón je vyhlášená rybářská vesnice, takže jsem, co se ryb týče, zvyklý na nějaký standard. A ten kapr opravdu nesplňuje.

Nový rok oslavíte také v Česku?

Ne, pojedeme do Španělska. Tak to s manželkou děláme každý rok. Vánoce tady a silvestr tam.

Odpočinete si během svátků od fotbalu?

Moc ne. Ve Španělsku sice strávíme jen týden, ale mám bohatý fotbalový program. Účastním se několika tréninků, protože se chci naučit nějaké nové systémy. Také půjdu na ten zápas, o kterém jsem mluvil. Takže svátky pro mě budou rodina a fotbal. (usmívá se) ■

TEXT A FOTO: PFS

ZAOSTŘENO NA VÝCHOVU

VE DRUHÉ POLOVINĚ ROKU DĚLALY PROJEKTY PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU RADOST NA RŮZNÝCH MÍSTECH

Podzim byl v podání Pražského fotbalového svazu pořádně perný. V rámci Tour de Club navštívili trenéři Sparty a Dukly pražské amatérské týmy Sokol Bílá Hora a SK Zbraslav. Uskutečnil se také turnaj s názvem Neberte nám naši hru, jehož cílem je učit děti hrát v duchu fair play a zároveň zdůrazňovat rodičům jejich zodpovědnost ve výchově budoucích fotbalistů.

Dějištěm turnaje byl na Den české státnosti areál SK Horní Měcholupy. Jak bývá zvykem, i tento rok se hrálo formátem 3+0 a pro některé kluky to byl vůbec první turnaj, který odehráli.

NEBYL ČAS ZTRÁCET ČAS

Akce se celkem zúčastnilo šest klubů – Bohemians 1905, ČAFC, Háje, Kolovraty, Tempo a Viktoria Žižkov.

„Bylo hezké sledovat, jak malí fotbalisté a mladé fotbalistky sotva stačili doběhnout k rodičům, aby jim vyprávěli, kolik dali zrovna gólů, a už je trenéři svolávali na další zápas. Za dvě a půl hodiny zvládly všechny týmy odehrát porci šesti zápasů, prostoje byly minimální. Dohromady padlo více než 300 gólů a ten první byl oslavován stejně bouřlivě jako poslední,“ pochvaloval si spád turnaje Grassroots trenér mládeže OFS David Perl.

Po odehrání všech zápasů byl vyhlášen počet gólů každého týmu a všichni účastníci si odnesli svou medaili. *„Turnaj Neberte nám naši hru má pevné místo v kalendáři akcí PFS a díky pozitivním reakcím všech zúčastněných víme, že má smysl v tom pokračovat i nadále,“* uvedl Tomáš Dostál, manažer PFS.

TOUR DE CLUB

Druhá akce, kterou se Pražský fotbalový svaz snaží propojovat amatérské a profesionální celky, se uskutečnila už v srpnu. V rámci projektu „Tour de Club“ zavítaly na hřiště Sokola Bílá Hora hráčky ženského A-týmu Sparty Praha společně s trenérem Peterem Bartalským.

Účastníci kempu nejprve přihlíželi regulérnímu tréninku sparťanek, aby si následně mohli jednotlivé činnosti vyzkoušet společně s profesionálkami. Mezi nimi nechyběla například reprezentantka Andrea Stašková nebo dvě americké akvizice Megan Dorsey a Christina Burkenroad.

„Návštěvu na Bílé Hoře jsme si náramně užili. Naše děvčata se s chutí zapojila do tréninku dětí a i naše dvě americké hráčky malým fotbalistům předávaly cenné zkušenosti. Na dětech bylo vidět nasazení a snaha dělat vše na sto procent, takže věříme, že je to ve

Velmi atraktivní stánek PFS.

O maskota je mezi nejmenšími zájem vždy a všude.

Svazové projekty v obrazech.

fotbale může posunout zase o kousek dál," řekl Bartalský.

Po tréninkové jednotce se uskutečnila autogramiáda a účastníci si pořídili cenné fotografie s hráčkami a trofejemi, které Sparta přivezla dětem ukázat.

Setkání proběhlo v přátelské atmosféře, obdobně jako na Zbraslavi, kam se vydala delegace z Dukly Praha. Trenérský tým pražského celku si připravil ukázkovou tréninkovou jednotku, kterou si vyzkoušeli mládežníci z Dukly i Zbraslavi. Na akci nechyběli také hráči A-týmu z Julisky Patrik Czehowsky a David Bezdička, kteří se v závěru dětem podepsali a předali jim dárky od Dukly a PFS.

„Trénovat s dětmi mě bavilo a doufám, že i je to bavilo s námi a že si z toho taky něco odnesly," řekl k akci útočník Dukly Bezdička. Jeho kolega brankář Czehowsky si pochvaloval nasazení všech zúčastněných: *„Byla to moc pěkná akce, přišlo hrozně moc dětí, vůbec jsem to nečekal. Já jsem se postavil k tréninku brankářů, některé děti byly opravdu šikovné, doufám, že na sobě budou pracovat dál, že fotbalově porostou a hlavně že je to bude bavit."*

ZAPOJTE SE TAKÉ!

Pokud chcete do projektu Tour de Club zapojit také váš tým, vyplňte formulář na webu ***www.fotbalpraha.cz*** v sekci Projekty.

Již teď je jisté, že oba projekty (tedy i Neberte nám naši hru) budou pokračovat také v příštím roce společně s ostatními mládežnickými aktivitami PFS. Hned v lednu roku 2019 odstartuje již 9. ročník Dětského fotbalového poháru, největšího pražského halového turnaje pro žáky a žákyně I. a II. tříd. Ještě stále je možnost se do turnaje přihlásit přes kartu projektu na webu ***www.fotbalpraha.cz***. ■

„Tak ukaž, jak ti to jde..."

Na Tempu se mladí fotbalisté velmi snažili.

TEXT: OTMAR LITERA **FOTO:** PAVEL JIŘÍK ST.

KOMUNIKACE S RODIČI

SERIÁL O PŘÍPRAVĚ MLÁDEŽE

Články v této rubrice po celý podzim směřovaly k různým formám komunikace. Seriál o mládeži v tomto roce uzavřeme komunikací, která je ve fotbalovém hnutí snad tou nejdiskutovanější, tedy KOMUNIKACÍ S RODIČI. Na většině kurzů trenérských licencí se s absolventy vyvolává debata právě na toto téma a je velmi výživná. Až příliš často totiž zaznívá: *„My to chápeme, líbí se nám to, ale potýkáme se s jiným pohledem a názory rodičů.“* Jak tedy rodičům přiblížit naše myšlenky? Zde jsou užitečné otázky a odpovědi.

JAK BEREME Z POZICE TRENÉRŮ RODIČE?

První a základní věcí je odpověď na otázku, kdo jsou pro nás rodiče, respektive jak na ně nahlížíme. Jako na nutné zlo? Jako na partnery? Jako na nepřátele? Jako na přátele? Každý z trenérů to má jinak a praxe ukazuje, kdo jak má nastavené vztahy. Ono je to totiž oboustranné, jakou energii dávám, taková se mi vrací. Je potřeba přijmout fakt, že prvním „mentálním koučem“ dítěte je právě rodič. Na druhém místě se většinou nachází učitel/ka a na třetím, v našem případě, trenér. Jak tedy vnímat rodiče, když víme, že jsou základem výchovy dětí, které na hřišti i mimo něj vedeme?

Myslím, že sami vnímáte, že partnerský vztah může být vhodným, i když třeba ne tak častým prvkem fungování mezi rodiči a trenérem. A kolikrát to není jen z pozice rodičů, ale mnohdy i ze strany trenérů, byť nevědomě. Stalo se vám také někdy, že jste něco vnímali jinak než někteří rodiče, nepochopili jste se a zavřeli se vůči nim? A na základě toho si vytvořili představu, že s rodiči se nedá spolupracovat? Pokud ano, jde o ujasnění našich společných představ. Pokud se totiž naladíme na společnou partnerskou notu, může to mít blahý vliv zejména na ty, o které nám jde nejvíc, tedy na hráče samotné.

UJASŇUJEME SI VIZI?

Na otázku, zda trenéři pořádají pravidelné sezení s rodiči, odpovídají na trenérských kurzech všichni souhlasně „ano“. Na další otázku, jaká témata na schůzích probíhají, bývá nejčastější odpověď, že schůze jsou organizační. Metodické schůze, respektive ty, kde se vyjasňuje koncept a směr, kterým se trenéři chtějí ubírat, probíhají v neligových klubech spíše méně často. Přitom tam nastává příčina většiny budoucích neshod. Čím víc je ujasněno vnímání, filozofie a vize, tím lépe může probíhat pozdější komunikace na partnerské bázi.

Je na každém, kolik schůzek potřebuje na ujasnění vize a zda mu s tím může v rámci klubu pomoct předseda klubu, sekretář, šéftrenér či třeba zkušenější kolega. A záleží také, zda ty schůzky umíme i napasovat na aktivity, kdy máme rodiče při sobě, můžeme s nimi mluvit a nezabírá to trenérům ani rodičům čas navíc. Například konec tréninku (10 minut, kdy mohou mít hráči neřízenou hru) či před zápasem, kdy nám u přípravek stačí děti převléct (asistent pomůže) a hlavní trenér má čas mluvit s rodiči.

Toto ujasňování je důležité, protože rodiče nemusejí mít dostatek informací o věcech, které se nám trenérům mohou zdát samozřejmé. Ideální by bylo, aby se na informace, které nevědí, zeptali sami. Jak ale mohou rodiče vědět to, co nevědí? Proto je třeba, abychom informace podávali my a s rodiči si ujasňovali společný směr.

Také Milan Baroš musí jako otec respektovat trenérova pravidla.

JAKÁ MÁME PRAVIDLA?

Pokud máme vytvořená pravidla pro děti, je možné vytvořit také pravidla pro rodiče, ať už psaná nebo nepsaná. Stejně jako u dětí je možné vytvářet je společně, trenér s rodiči jako jeden celek, aby docházelo k oboustrannému respektu a porozumění. Pravidla mohou být vhodnou pomůckou, zejména pokud jsou mezi rodiči i takoví, kteří kolektiv narušují, a můžeme si i nastavit procesy, jak s takovými rodiči pracovat. Porušení pravidel ze strany rodiče může vyvrcholit až odchodem rodiče z klubu. To je na každém trenérovi.

Co by taková pravidla mohla obsahovat? Omluvenky, jak bude probíhat komunikace rodič – trenér, kdy bude trenér oznamovat nominaci, kolik tréninků hráč musí absolvovat, aby byl nominován na zápas, a mnohá další. To jsou více ta organizační.

Stejně tak pokud půjdeme s rodiči dále za organizaci, můžeme si vymyslet i pravidla chování a také fandění. Zvláště když se rodiče sami dohodnou, jak se budou v zápase chovat, a vymyslí si fandící hesla. A můžeme vymyslet mnoho dalšího, například jak rodič může pomáhat trenérovi v rámci přípravy. Tato pravidla se mohou týkat i trenéra a jeho povinností či chování.

Je možné si nastavit i tresty za porušení pravidel, například při menších prohřešcích třeba nákup ovoce celému týmu, aby to mělo pozitivní dopad směrem k dětem, zde z hlediska výživy a návyků ve stravování.

CO KDYŽ RODIČ PORUŠUJE TÉMATA A NERESPEKTUJE TÝM?

Každý klub či trenér (odvislé od klubové filozofie) řeší situaci s rodiči, kteří vnímají dané věci odlišně, svým způsobem. Postup má každý jiný. Položil bych si tyto otázky z pozice trenéra. Proč je rodič naštvaný? Vysvětlil jsem mu dané věci dostatečně?

Zavázat tkaničku je povoleno. Nebo snad ne?

Potřebuje ještě nějaké informace? Vidí věci stejným či podobným pohledem? Jde trenérovi a rodiči v rámci výchovy (ať už fotbalové či osobnostní) o to samé?

Cílem těchto otázek je zjištění, zda se nejedná o něco, co nebylo řečeno, o nedorozumění, o nedostatek informací. To bývá zpravidla začátek některých rozporů.

Pokud je ovšem oběma stranám vše jasné a dotyčný rodič má na situaci jiný náhled, myslí si, že by se to mělo dělat jinak, je postup jiný. Pokud se trenér zamyslí nad informacemi a dávají mu smysl, je otázkou, zda tyto informace začlenit do procesu. Poděkovat dotyčnému, protože rodič i trenér jsou na stejné lodi a dívali se na situaci třeba z jiného úhlu pohledu. Pokud má však rodič jinou filozofii výchovy než trenér, je otázkou, zda takového rodiče chce mít trenér v týmu. A to je téma, se kterým se většina trenérů už setkala.

Možností, jak to řešit, je víc. Důležité ovšem je, že se situace netýká jen tohoto jednotlivce, ale dopad to má i v celém kolektivu rodičů. Protože stejně jako dětem dává trenér hranice, i v rámci vztahů s rodiči je třeba vymezit si, kam rodič smí a co už je za hranicemi. Partnerské prostředí by mělo být zároveň prostředí respektující obě strany. A proto při komunikaci s rodičem trenér nastavuje, jak se k němu budou chovat i ostatní, co povolí a co ne.

Jako trenéři víte, že jste pod drobnohledem rodičů. Jak tedy vyřešit situaci, kdy má někdo z rodičů na věci jiný názor a razí jiný směr? Je otázka, kolik takových rodičů v týmu trenér má, pokud je to spíše menší množství, bude chtít měnit směr kvůli jednomu rodiči? Pokud je jich víc, je třeba si položit otázku, kde se s rodiči nechápeme, a hledat cesty, jak danou věc vysvětlit.

JAK VYUŽÍT MOŽNOSTI DNEŠNÍ DOBY?

Dnešní doba, ať už ji hodnotíme jakkoliv, nám ukazuje možnosti, které dříve nebyly. Jsou to sociální sítě, mobilní aplikace, e-maily, weby a doplňky, jako je tablet a další. Většina týmů dnes využívá pro komunikaci právě některý výše zmíněný způsob.

Whatsappové skupiny, facebookové skupiny, hromadná emailová korespondence, to jsou dnes běžné způsoby komunikace mezi trenéry a rodiči. V dnešní době se dává na internet mnoho materiálů, jež mohou napomoci k ujasnění vize. FAČR a PFS má různé odkazy, které jedním kliknutím, což nám zabere minutu, mohou vysvětlit věci, které by trenér dříve vysvětloval delší čas. Poslané odkazy či sdílená videa trenérům mohou usnadňovat práci. A nenucenou formou, protože větší část rodičů sleduje dění okolo svých dětí.

KLASIKA JE KLASIKA

Přesto stále nejosobnějším způsobem komunikace je ta přímá z očí do očí. Osobní kontakt je z hlediska budování důvěry zcela zásadní. Takovým jednáním dokáže trenér mnohé. Pravidelnost komunikace je na každém trenérovi, ale pokud chce získat důvěru rodiče, je třeba, aby s ním komunikoval. Trenéři jsou důstojníci a je na nich, jak si uřídí tým. Zda zvolí formu pohovorů po tréninku, setkávání po zápase či jednou za čtvrt roku zajde s rodiči na pivo do hospody, to je na libovůli každého trenéra. Chce-li však, aby mužstvo fungovalo, komunikace s rodiči je nezbytnou součástí. ■

INZERCE

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SVAZ

PROJEKTY MLÁDEŽE

DĚTSKÝ FOTBALOVÝ POHÁR

TOUR DE CLUB

mujprvniklub.cz

Neberte nám naši hru

FOTBAL PRO ŽIVOT

HRAJ ZDRAVÝ

FOTBALOVÉ BESEDY

PRAHA MĚSTO FOTBALU

PRA HA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

PARTNER MLÁDEŽE

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

VYCHOVAJÍ DALŠÍHO ROSICKÉHO?

FOTBALOVÁ AKADEMIE PRAHA LETÍ PRAŽSKÝMI SOUTĚŽEMI VZHŮRU, ZASTAVIT SE HODLÁ AŽ V PŘEBORU

Oficiálně vznikla až v roce 2013, přesto historie FOTBALOVÉ AKADEMIE PRAHA sahá de facto až do roku 1905, což by z ní dělalo jeden z nejstarších oddílů v Praze i v celém Česku. Tehdy byl totiž založen Tatran Prosek, později přejmenovaný na ČKD Kompresory. Jeho následnickým klubem se stala právě FA. V současnosti disponuje devíti mládežnickými týmy, jedním dívčím a od loňské sezony i mužským. Ten při svém premiérovém ročníku prolétl III. třídou a i letos v B skupině II. třídy je suverénní, po podzimu ji vede o osm bodů. Počítá s postupem a zastavit se hodlá až v přeboru. V první řadě se však vedení soustředí na rozvoj těch nejmenších a na to, aby v klubu panovala radost z fotbalu.

TJ ČKD Kompresory se v roce 1996 spojila s Dropou Stříškov a v roce 2005 se přejmenovaly na FK Bohemians. Pod touto značkou se fotbal na Stříškově hrál až do roku 2013, kdy klub změnil jméno na Fotbalovou akademii Praha. O mládež neměl nouzi, ta zde v hojném počtu působila nepřetržitě. Ovšem zatímco ještě nedávno disponoval i několika výběry dorostenců, po zrušení možnosti hostování a střídavých startů se pozornost vedení v čele s Karlem Kaprem, jeho synem Karlem mladším a sekretářem Radomilem Kloučkem upřela na nižší věkové kategorie.

MLÁDEŽ V POHYBU

V konkurenci nedalekých Ďáblic, Meteoru nebo Admiry to ani jinak nešlo. *„Nebráníme nikomu v přestupu do klubů, které hrají vyšší soutěže. Někteří kluci navíc odcházejí od fotbalu nebo v kritickém věku na přelomu starších žáků a mladšího dorostu končí se sportem úplně. Snažíme se proto co nejvíc věnovat těm nejmenším. U nás mají jistotu, že se dostanou na trávu i že je nevyřadíme kvůli výkonnosti,“* říká Karel Kapr mladší.

Vysoký počet mládežnických výběrů vyžaduje i dostatek trenérů. *„Jejich shánění probíhá složitě,“* přiznává Radomil Klouček s tím, že v tomto ohledu klubu pomáhá spolupráce se spřátelenými Třeboradicemi. Ty mají zaplněny výběry jen do mladších žáků. *„Někteří hráči potom přecházejí do starších žáků k nám, což platí i o trenérech. Například letos v létě přišli dva.“*

Další cesta, jak sehnat kouče, je z vlastních zdrojů. *„Máme tu kluky, kteří hráli za dorost a měli chuť trénovat. A třetí varianta je z FTVS, kde někteří hráči od nás studují a čas od času odtamtud přivedou někoho, kdo by měl zájem u nás trénovat děti,“* vypočítává a upozorňuje, že ne všichni se chytí. *„Do půl roku poznáte, jestli ten člověk má na to, aby byl dobrý trenér.“*

V FA si uvědomují, že práce například s přípravkou vlastně není tak úplně o fotbale jako spíš o vybudování vztahu k pohybu a sportu jako takovému. *„Nejmenší kluky a holky učíme úplně všechno, co souvisí s pohybem. Vždyť před nějakými patnácti lety umělo osmdesát procent dětí cvičit a dělat třeba kotrmelce, nyní i na základě spolupráce s odborníkem na koordinaci pohybů víme, že ten poměr je přesně opačný,“* podotýká.

KDYŽ UŽ, TAK UŽ

Tým mužů byl ve Fotbalové akademii Praha založen před začátkem minulé sezony. Kde byl první impulz k jeho vzniku? *„Tady dole v hospodě,“* ukazuje se smíchem Radomil Klouček na podnik v areálu SK Prosek. *„Seděli jsme s našimi trenéry a rodiči, kteří věděli, že mi v klubu chybějí chlapi. Z prostého důvodu, kterým je jakési zakončení celé mládeže,“* vysvětluje. *„Takže jsme se dohodli na takových sranda mačích, které*

FOTBALOVÁ AKADEMIE PRAHA

Rok založení:	2013
Vývoj názvu klubu:	Fotbalová akademie Praha
Úspěchy:	účast ve II. třídě
Současnost:	II. třída, skupina B
Počet týmů:	jeden mužský (II. třída, skupina B), ml. dorost, starší žáci, dva týmy mladších žáků, dva týmy starší přípravky, dva týmy mladší přípravky, minipřípravka, žákyně

Zde nyní najdete Areál SK Prosek.

AREÁL HOSTÍ FINÁLE POHÁRU PFS I MEZINÁRODNÍ TURNAJE

Název areálu Fotbalové akademie Praha ležící na pomezí čtvrtí Střížkov, Prosek a Letňany odkazuje na původní klub SK Prosek. To proto, že stejně se jmenuje i Tělovýchovná jednota, jíž patří a která jej oddílu, s nímž ji pojí bezproblémové vztahy, pronajímá. Fotbalové prostory by mnozí při jízdě ulicí Lovosická možná přehlédli, o to překvapivější je komfort, který poskytují.

Část areálu leží v Praze 18, část v Praze 9. *„Hlavní hřiště je letňanské, to s umělým povrchem spadá katastrálně pod Střížkov. A adresou jsme Prosek,“* podotýká s úsměvem Karel Kapr mladší a Radomil Klouček upozorňuje na skutečnost, která by se na pražské poměry dala nazvat nevídaným přepychem. *„Každý tým u nás má k dispozici vlastní kabinu. Přes zimu mohou děti trénovat v hale, která se zde rovněž nachází. A součástí areálu jsou i regenerační prostory.“*

V FA Praha mají to štěstí, že v blízkosti areálu stojí sídliště. A jen pár desítek metrů od klubových prostor navíc nedávno vyrostly úplně nové obytné domy. *„Původní sídliště je sice velké, ale žijí v něm převážně starší lidé. Do novostaveb se naopak nastěhovaly mladé rodiny, což jsme samozřejmě pocítili na vyšším počtu nově příchozích dětí,“* uvědomuje si Karel Kapr mladší. Areál s hřištěm s útulnou tribunou pro necelou tisícovku diváků je ve velmi dobré kondici. I díky pravidelné údržbě. *„SK momentálně jednorázově rekonstruuje kabiny, chystáme nový plot kolem areálu. Chtěli bychom i vyměnit koberec na hřišti s umělým povrchem. Ideálně už v létě příštího roku, takže se sháníme po dotacích,“* prozrazuje Karel Kapr mladší. *„A na jaře uděláme další malou tréninkovou plochu k té stávající.“*

Jak už bylo zmíněno, klub na hráčské a trenérské úrovni spolupracuje s Třeboradicemi. Co se areálu týče, funguje pro změnu kooperace s Čakovicemi. *„Využíváme jejich hřiště jak k tréninkům, tak k zápasům. Mančaftů totiž máme opravdu dost,“* hlásí Radomil Klouček a kolega jej doplňuje: *„Máme u nich k dispozici několik tréninkových dnů a jeden zápasový den týdně. Oplátkou se jim naši správci o hřiště kompletně starají.“*

Střížkovské prostory jsou známé i mezi fotbalisty a fotbalistkami vyšších soutěží. Vždyť se tu několikrát hrálo, a příští rok opět hrát bude, finále Poháru PFS. *„Probíhají zde i mezinárodní turnaje mládeže nebo žen, velikonoční turnaje a pochopitelně i náš FA Cup. Ale pořádáme tu třeba i akce typu mikulášské nadílky, která se zde konala i letos,“* uzavírají šéfové Fotbalové akademie Praha. ■

AREÁL SK PROSEK

Název: Areál SK Prosek

Adresa: Lovosická 559, Praha 9, 190 00

Dopravní spojení: dvě minuty chůze od autobusové zastávky Terezínská (linka 151), tři minuty chůze od autobusových zastávek Českolipská a Poliklinika Prosek (linky 166 a 201), šest minut chůze od stanice metra Střížkov

Počet hřišť v areálu: jedno travnaté, jedno s umělým povrchem, travnaté tréninkové minihřiště, tělocvična

Karel Kapr starší, Karel Kapr mladší a Radomil Klouček.

Dres Fotbalové akademie Praha.

by hráli právě oni. Pan předseda Kapr, ač původně myšlence založit muže nebyl nakloněn, souhlasil.“

Nějakou dobu fungovalo „áčko“ na amatérské úrovni. *„Ale to trvalo tak tři dny, možná dva. Hráči totiž prakticky hned přišli s tím, že když už budou hrát, chtěli by také vyhrávat. Posílili jsme tedy několika hráči z dorostu a různými známými. A začalo se vyhrávat.“*

Když bylo zřejmé, že tým ovládne III. třídu, cíle se zvyšovaly. *„Řekli jsme si, že když vyhrajeme třetí třídu, nechceme zůstat ve druhé. Někdy od letošního ledna jsme tedy začali přemýšlet o tom, co podnikneme, abychom vyhráli i druhou třídu. Takže začalo další zkvalitňování, shánění posil přes známé. Máme i několik cizinců a do týmu jsme začlenili i tři kluky z našeho dorostu.“*

Fotbal „pro žízeň“ byl postupně nahrazen profesionálním přístupem. *„Máme ambiciózního trenéra, přípravu začínáme prakticky od prvního ledna, tedy stejně jako přeborová mužstva,“* oznamuje Radomil Klouček. Momentálně je laťka nastavena jasně. *„Vyhrajeme druhou třídu. Už teď po podzimu se dá říct, že jsme v první třídě. S panem Kaprem jsme domluveni, že si po skončení aktuální sezony sedneme a řekneme si, co dál.“*

Vize ostříleného činovníka je smělá, nikoliv však nedosažitelná. *„Chtěl bych to dotáhnout do přeboru a tam skončit. Vyšší ambice už nemáme. Dělám fotbal dost dlouho na to, abych věděl, co například divize po finanční stránce obnáší. Ale opakuji, že je to jen moje vize. Nic není rozhodnuté. Uvidíme po postupu do I. třídy.“*

SPOLUPRÁCE KLAPE

Co se spolupráce s městskými částmi týče – v případě Fotbalové akademie Praha jde totiž vzhledem k umístění jejího areálu hned o dvě, není podle slov vedení problém. *„Jak s Prahou 9, tak s Prahou 18 to funguje na vynikající úrovni,“* hlásí sekretář stručně a výstižně.

Bude-li vše klapat jako dosud, nemusí se klub bát o budoucnost. Jak ji vlastně vidí? *„Chceme vést děti ke sportu, dosáhnout nějakých úspěchů a vychovat pro český fotbal nějaké kvalitní hráče. Vždyť v Kompresorech začínal Tomáš Rosický,“* připomíná skutečnost, že ve střížkovském klubu se začala psát kariéra jednoho z nejlepších hráčů české historie. Začínal tu kopat v roce 1986, když mu bylo šest let. O dva roky později už po něm sáhla Sparta a dál jeho příběh určitě znáte. ■

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

KDYŽ SE NĚČEHO BOJÍM, JDU DO TOHO

JAN NEBŘENSKÝ SE NAŠEL V PROFESI FOTOGRAFA A S HOSTIVAŘÍ SI UŽÍVÁ PRVNÍ SEZONU V PŘEBORU

Jsou šťastlivci, kteří už od útlého věku tuší, co by asi chtěli v životě dělat. Existují i takoví, kteří na to nepřijdou nikdy. A pak je tu velká skupina lidí, jež „se najde“ někdy před třicítkou. Do té patří i JAN NEBŘENSKÝ. Záložník Hostivaře v osmadvaceti letech seknul s tehdejší prací a stal se profesionálním fotografem. A toto rozhodnutí si nemůže vynachválit, nová profese jej naplňuje. Stejně tak si užívá pražský přebor, do něhož A-tým tradičního pražského klubu po letech snah v minulé sezoně konečně postoupil.

Prakticky celou kariéru ho provází jeho o dva roky mladší bratr Daniel. Oba odmala kopou za Hostivař, byť Jan Nebřenský se v úplných začátcích mihl ještě v Horních Měcholupech. *„S bráchou jsme se hrozně dlouho míjeli. Vždy, když jsem šel do vyšší věkové kategorie, on se posunul do té, ze které jsem zrovna odcházel.“*

Vždy toužili po tom, aby si zahráli spolu. *„Zjistili jsme totiž, že se krásně doplňujeme. On si vždy hodně rozuměl s balonem a hrál chytře a já jsem to zase více oběhal,“* usmívá se s tím, že sen si poprvé splnili někdy ve starších žácích, když se slučovaly kategorie. *„Neustále jsme se na hřišti hledali, za což nám někdy spoluhráči i nadávali. Prostě jsme na sebe byli zvyklí a trochu fixovaní.“*

PALBA V CIZÍCH KOPAČKÁCH

Momentálně však souhra ve stylu „já na bráchu, brácha na mě“ bohužel tolik nefunguje. *„Dan má velké problémy s kolenem,“* vysvětluje. *„Tuto sezonu se snažil vrátit do přeboru, který pro něj vždy byl sen. Fotbal má totiž oproti mně víc v srdci, já měl přece jen víc aktivit. Ale zranění mu letos dovolilo odehrát jen pár minut.“*

Přebor tedy ochutnává především Jan. Postup do něj byl jednoznačným vrcholem jeho kariéry. *„Vždy jsem ho chtěl hrát a teď se to konečně povedlo. A vážně si ho užívám i díky kolektivu, který se v Hostivaři povedlo vytvořit, fotbalově mě to naplňuje,“* vypráví. Rozdíl oproti I. A třídě je prý značný. *„V přeboru má každý hráč kvalitu. Na rozdíl od nižších soutěží, kde se posty občas lepí hráči, kteří nejsou na takové úrovni.“*

Kvůli zlomenému žebru, následku souboje v jednom ze zápasů za B-tým, v probíhající sezoně přes měsíc nehrál. Vrátil se však ve velkém stylu, ČAFCe dal dva góly. *„A to jsem si doma zapomněl kopačky, takže jsem hrál v půjčených,“* culí se. *„Přitom jsem se po tom zranění paradoxně necítil fyzicky dobře. Na druhou stranu jsem díky pauze měl velkou chuť do fotbalu a bylo to znát.“*

Focení Honzu živí i naplňuje.

Pokud zrovna neloví ten nejlepší fotografický úhel na svatbě, honí se v dresu Hostivaře za balonem.

JAN NEBŘENSKÝ

Věk: 29 **Klub:** SK Hostivař **Post:** krajní záložník

S tímto kanónem by mohl Jan z fleku fotit sport – že by hudba budoucnosti?

Než se stal fotografem, dělal Jan Nebřenský „u vody". *„Vystudoval jsem vodohospodářství na stavební průmyslovce a tomuto oboru, který se mi líbil i proto, že má blízko k přírodě, jsem se pak věnoval i pracovně,"* vzpomíná na dobu, kdy se nechal zaměstnat u Povodí Vltavy. *„Byla to skvělá práce. Velká řeka a na ní spousta krásných staveb. Navíc jsem se dostal na zajímavou pozici, takže jsem spolupracoval se spoustou zkušených lidí, kteří Vltavu utvářejí už léta."*

Z KANÁLU NA SVATBU

Po třech letech, když mu bylo třiadvacet, změnil zaměstnání. U vody však zůstal. *„Ale u špinavé. Nastoupil jsem za kamarádem do Pražských vodovodů a kanalizací. Během pěti let mě tahle profese protáhla de facto po celé republice,"* prozrazuje. *„Byla to také zajímavá práce, ale jak už jsem říkal, špinavá. Dělali jsme totiž vyloženě v kanalizaci, měřili jsme průtoky a hydrauliku a na základě toho jsme pak vytvářeli modely odvodnění měst."*

Už v době, kdy, s nadsázkou řečeno, lezl kanály, se však věnoval focení. *„Bavilo mě už od nějakých patnácti let, ale dlouho jsem fotil jen takzvaně do šuplíku. Vlastně mě ani nenapadlo, že bych se tím někdy mohl živit. Nepovažoval jsem se za někoho, kdo by v tomto oboru mohl být konkurenceschopný,"* přiznává.

Poslední čtyři roky už ale měl focení jako vedlejší činnost. *„V jednu chvíli se to nějak utrhlo. Dostal jsem poprvé zaplaceno za kšeft a zjistil jsem, že se tím dají vydělat hezké peníze. A postupně už to nešlo skloubit s prací,"* prozrazuje, jak se loni stal fotografem-profesionálem. *„Byl to trochu skok do neznáma, ale rozhodně nelituji."*

Co všechno fotí? *„Nejčastěji svatby. Ty jsou pro mě nejen nejvýnosnější, ale i nejzajímavější. Považuji se totiž za společenského člověka, takže pro mě představují zajímavý ventil,"* hlásí. *„I když někdy už je toho až moc. Lidi mám rád, ale na konci sezony už tolik ne,"* směje se.

Práce fotografa neobnáší jen „cvakání", ještě náročnější je totiž následné zpracování snímků. *„Samotná svatba uletí, ani nevím jak. Jenže přijdete domů a do počítače si nahrajete dva, tři tisíce fotek,"* povídá. Nejlepší je prý zpracovat je co nejdřív.

AKČNÍ PŘÍTELKYNĚ A DVA PSI

Právě při té „postprodukci" se pozná dobrý fotograf. Je totiž snadné zahltit novomanžele tisícovkou obrázků, které netvoří ukotvený celek. *„Vždy se snažím udělat výběr tak sta až tří set fotografií. Někteří kolegové jich mají třeba jen padesát, ale já vím, že v takto omezeném počtu nezachytím vše, co bych chtěl. S tím souvisí i to, že se tím výběrem snažím vyprávět příběh, který má nějakou dějovou linku. Málokdo si totiž fotky vytiskne, a když na ně koukáte v digitální podobě, musejí mít nějaký řád. Jinak je to nuda a každého to po patnácté fotce přestane bavit,"* říká za stolem útulného podniku Spižírna 1902, v němž občas vypomáhá za barem.

Další oblastí, které se věnuje a jež ho baví podobně jako svatby, je dokumentární fotografie. *„Ta je zajímavá i proto, že se člověk díky novinářským akreditacím dostane na spoustu nevšedních míst a společenských akcí. Například jsem stál asi patnáct centimetrů od té Ukrajinky, která při volbách skočila po Zemanovi,"* připomíná lednový incident s aktivistkou z hnutí Femen a českým prezidentem. Pro úplnost: dokumentární snímky Jana Nebřenského můžete vídat na webu eurozpravy.cz, na jeho Facebooku nebo webových stránkách.

Svou prací je prý „postižen" i v soukromém životě. *„Těžce postižen, všude chodím s foťákem,"* přikyvuje se smíchem. *„Ale máme s mou báječnou a aktivní přítelkyní Péťou dva psy Toda a Liama, kteří jsou na všech našich cestách vděčným objektem. Vlastně i kromě focení jakousi záminkou, proč tu cestu vůbec absolvovat."*

KRAJNÍ MEZE

Kromě talentu, tedy např. citu pro kompozici, musí fotograf ovládat i technické záležitosti. Clony, světlo, materiál... *„V tomto ohledu jsem se nikdy nic nebifloval, učím se za chodu. Prostě jsem vzal foťák do rukou a tak dlouho šteloval, až jsem se tyhle věci naučil,"* tvrdí.

„Ale troufnu si říct, že dodnes mám pár mezer ve věcech, ke kterým jsem se ještě nedostal. Je klidně možné, že kdybych absolvoval základní kurz focení, možná dostanu informaci, která mi ještě chybí," uvědomuje si a upozorňuje, že mu zatím trochu chybí i ateliér.

„To je jeden z mezníků na pomyslné cestě, který bych jako fotograf chtěl překonat. A věřím, že až se jednou ohlédnu, určitě budu rád, že jsem si ateliér pořídil. I když to v současnosti zvládám profesně i bez něj. Protože počasí člověk neovlivní a přijít o kšeft jen proto, že sněží nebo prší, je nesmysl," má jasno.

Svou profesi očividně ovládá, přesto se neustále učí. *„Myslím si, že na té cestě, kterou jsem zmínil, jsem pořád na začátku. Neustále se snažím všechno si osvojovat a zkoušet nové věci. Mám takové motto, že když se něčeho bojím, musím do toho jít. Protože z toho kouká zkušenost a tím pádem bez ohledu na výsledek to člověka posune dál. A už jen proto to má smysl,"* přemítá.

Jaká vlastně je ona zmíněná cesta? Záložník Hostivaře odpovídá zeširoka. *„Konečně jsem ve svých sedmadvaceti našel něco, co mě opravdu naplňuje. Moje jediné přání vlastně je focením se bavit a živit tak, aby mě netrápily finance nebo nedostatek volného času. Abych se zkrátka jako šílenec nehonil za prací, ale užil si život, aniž bych musel řešit nějaké krajní meze."* ■

INZERCE

FSG SVOBODA ŠTEINFELD

FOCENO: BĚHEM PŘEBOROVÉHO UTKÁNÍ HOSTIVAŘ – VRŠOVICE **AUTOR:** PAVEL JIŘÍK ST.

FOTBARTISTA

ZAJÍMAVOU EKVILIBRISTIKU ČI OBRATNOST BEZ MÍČE SI NA ZÁVĚR PODZIMNÍ ČÁSTI PŘIPRAVIL PATRIK TOMAIDES Z VRŠOVIC. TEN BY SE S PŘEHLEDEM UPLATNIL I JINDE NEŽ NA ZELENÉM PAŽITU.

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SVAZ

ATRAKTIVNÍ
WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

WWW.FOTBALPRAHA.CZ

FootballMania

Team Service

+420 **720 934 368**
+420 **605 227 408**
team@footballmania.cz

Chtělo by to nové dresy?

Oblékáme přední české týmy, oblékneme i ten váš.

Široký výběr fotbalového vybavení v našem e-shopu

ExtraFotbal.cz

Bezpečné teplo vašeho domova

www.ptas.cz

Pražská teplárenská